

Παράγραφοι.—Είς τὰς ἐπ' αὐτῷ 28 τοῦ 3ου φύλλου καὶ 89 τοῦ 9ου φύλλου Πνευμ. Ἀσκήσεις, εἰς ἀδελφίας τυπογραφικῆς ἐπιπέθῃ ὅτι ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Γλυκειᾶς Ἑλλάδος ἐνῶ ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Γλυκειᾶς Ἑλλάδος ἐνῶ ἐστάλησαν ὑπὸ τῆς Γλυκειᾶς Ἑλλάδος ἐνῶ...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐργεῖνται: Ἡ «Ἐσθητικὰ» τῆς Φυσιολογίας.—«Μετὰ τὴν καταγίγδα» τῆς Γλυκειᾶς Ἑλλάδος.—«Ὀνειροπόλησις» τῆς Ἀπελευθερωτικῆς Κόρης.—«Ἀποκρητὰ» τῆς Ἐξοριστοῦ Ἀγέλης.—«Πόθοι καὶ ὄνειρα» τοῦ Δωδωναίου.—«Τὸ σύννεφον» τοῦ Ἀθανασίου Διάκου.—Ἀνεκδοτὰ ἱστορικὰ καὶ ἄλλα, Παίγνια, Παιδικὰ Πνεύματα κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Προσευχὴ παιδίου» (ἡ στιχομυθία βεδισμένη, ἀλλὰ καὶ ἡ γλώσσα ἀνώμαλος).—«Ἡ αὐγὴ» (ἄτεκνοι στίχοι).—«Στὴ θάλασσα» (αὐτὸ ἔχει μερικὸς στίχους λανθασμένους).—«Αἱ Κυριακαὶ τῆς Διαπλάσεως» (δὲν ἔχει τὸν τόπον τοῦ εἰς τὴν Σελίδα, μολοῦντι καὶ ὄν.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Αἶμα τῆς Ἐλευθερίας, κ. (δὲν μ' ἐβρετε) Ἀρόρητος Ἄδων, α. (Σ. Σ.) Σφίγξ, κ. (Ι.Κ.) Ζωή, κ. (Ζ.Π.) Μέγας Κωνσταντῖνος, α. (Κ.Π.) Μικρὸς Φιλομαθὴς, α. (Τ.Σ.) Αὐγὴ τῶν Ἑλλίδων, κ. (Π.Κ.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Τρελλοπαῖδο τῆς Κερκύρας, α. Σανθὴ Πεταλούδα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθωμῶν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ Μαγαμένο Φοῦλι (0) μὲ Συριακὴν Ἀῶραν, Ἀνώνυμον Ἐταῖον, Συριακὸν Πολεμιστὴν—ὁ Συναγωγὸς τῆς Δούλης Ἡπειροῦ (0) μὲ Σανθὴν Πεταλούδα, Δικέφαλον Ἀστὸν—ἡ Ἀγρωστὸς (0) μὲ Ἑλληνικὸν Διόθημα, Δάφνην, Μόνοιον, Κορηκοπούλαν, Τογγαρέλαν, Νέικε, Κασσιανήν, Ὁ Δάλιαν—ἡ Βιβλὴν Ἑλληνοπούλα (0) μὲ τὸ Σβυστό μὸς Κανθὴν, Ἀπλημισμένην Κόρην, Τογγαρέλαν—ὁ Σαντικλαῖο, (0) μὲ Ἀγρωστὸς τῆς Ἐντύχης, Ἐργονον Ἀντοκρατορὸς, Ἰδιότροπον Σανθοῦλαν, Φυσιολάτριδα, Κάριον, Κρονωραϊκὴν Ἀῶραν, Τογγαρέλαν, Ἐξοριστὸν Ἀγίδα—ἡ Ἀπλημισμένη Κόρη, (2) μὲ Ἀγρωστὸς τῆς Σαντηρίας, Κυκλάμιον τοῦ Ἀγροῦ, Γλυκὸ Χαμόγελο, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν, Συλβίαν, Τριανταφυλλίδην, Ματαιοθεῖσαν Ἑλίδα, Ἰνώ, Βυζαντινὸν Ἀετὸν, Συριακὴν Ἀῶραν, Μαιριλομιμάναν Βίμαρμένην, Μαγαμένο Ἀκρογιάλι.—ἡ Φυσιολάτρις (1) μὲ Κορηκοπούλαν, Καλαμιάν, Μαγαμένο Ἀκρογιάλι.—τὸ Τριανταφυλλίδην (0) μὲ Ἰνώ, Φυσιολάτριδα, Μόνοιον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀφροδίτην τῶν Μεδίων (ἔλαβα, εὐχαριστῶ). Ἀρην (ἐλήθησαν καὶ μὴ ἀνησυχεῖς) Παράδεισον Πηνῶν (πολύ, πολὺ εὐχαριστῶ). Ἀναρὸν (ἐπίσης) Γλυκὸ Χαμόγελο (τί νὰ κάμουν οἱ δυστυχισμένοι ἄνθρωποι! μῆπως μὲ τὰ κλάμματα θὰ ξαναγίνον τὰ σπιτία των;) Ἑλληνικὴν Θεότητα (ναί, στείλε μου μερικὴς τέτοιες φωτογραφίες). Ἀπόγονον τοῦ Κολοκοτρώνη (κάλυμμα τοῦ 1911 ἐστὶλα). Ἀτρόμητον Λέοντα (ἴδε Ὀδηγὸν Συνδρ. Κερ. Ζ' § 3) Αὐγὴν τῶν Ἑλλίδων (μὴ ἀνησυχεῖς, ἐστειλα ἕν νέον) Χρησίων Ἠλ. (τὸ γραμματάκι σου μ' εὐχαρίστησε πολὺ—πᾶρε καὶ ψευδώνυμον νὰ μοῦ γράψῃς τακτικά) Γλυκειὰν Ἑλλάδα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα.) Ἀ-

ριστιδὴν Ε. Καστο. (καὶ σύ, μικροῦλή μου, νὰ πάρῃς ψευδώνυμον καὶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά γιὰ νὰ συνειθίσῃς χαρῆτισμούς στὴ μαμμά σου, τὴν παλὰ μου φίλη). Βιβλὴν Ἑλληνοπούλαν (ἔχει καλῶς) Α. Λῶρον (ἐλήθησαν) Ρόδου Μοσχοβόλημα (τὸ λάθος ἰδικὸν σου, διότι ἀπέδωκες τετραδίων μὲ τὸ ἐφετεῖον ψευδώνυμον, ἐνῶ ἐπρότεινες μὲ τὸ περσυνόν) τὴν ἀπὸ τῆς ἐξορίας ἄλλο μὲ τὸ περσυνόν) Ρωμαίων (ἔστειλα) Μανόμενον Κῆμα (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Σαντικλήρ (πρέπει νὰ ἐρωτήσετε τὸν ἴδιον) ἐγὼ ὄφειλα νὰ τηρῶ ἐχεμύθειαν εἰς τὰ ψευδώνυμα) Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, Κυδωνιάτην, κτλ. κτλ.

Εἰς δόξας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 129ος Διαγωνισμὸς Ἀύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῶν μηνῶν Δεκεμβρίου—Μαρτίου Πνευματ. Ἀσκήσεων. (Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 22ας Μαρτίου)

99. Δεξιόγραφος. Πρόθεσιν μ' ἕνα θεὸν Καὶ μὲ ἄνθη ἐξαρνικά, Κί' ἕνα εὐρωπαϊκὸν Κράτος φανερώσεις. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Βάρας τοῦ Κανάρη

100. Μεταγραμματισμὸς. Βγάλε I καὶ βόλε Α Καὶ θὰ ἴδῃς ἐξαρνικά, Ἀπὸ κράτος τῆς Ἀσίας Μίαν χώραν τῆς Ρωσσίας. Ἐστὴν ὑπὸ τὸ Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ

101. Ἀναγραμματισμὸς. Ἐν ἀναγραμματίσῃ Πατριάρχου τὸν υἱόν, Ἐν ἀρχαίον θάπαντήσῃς Πολεμογερῶν θεόν. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδεώδους

102. Ρόμβος. Εἰς τοὺς Ρωμαίους ζήτησε Πρῶτον καὶ τελευταῖον Πρῶστον καὶ δεῦτερον, Τὸ τρίτον σ'τὸ Αἶγλιον. Τὸ τέταρτόν μου κτητικὸν Κοινότητον δηλώνει, Κί' ὁ Ρόμβος τελειώνει. Ἐστὴν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου Κ. Ανασσαῖ

103. Κλίμαξ. Νάντικασταθαθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκονται: Καθῆτος ἀριστερὰ ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος, δεξιὰ πόλις τῆς Ἑλλάδος. Ὅριζοντίως δὲ ἐκ τῶν ἀνω κατὰ σειράν, μουσικὸν ὄργανον, ἡφαίστειον καὶ ὄρος. Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀεροναυτοπούλας

104. Ἐπιγραφή. ΟΕΙΝΘ ΕΣΗΘ ΣΦΣΙΗ ΛΑΕΕΝ ΤΗΝΟΛ Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης. Ἐστὴν ὑπὸ τὸ Ναυτάκι

105—106. Κερκινόμενα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα νήσων. 1. Μήτηρ καὶ πατὴρ ἀνατρέφουσι τὰ τέκνα. 2. Πῶσον ἴσο καλὸς ὁ δυστυχὴς Ἀλεξάνδρος! Ἐστὴν ὑπὸ τὸ Ραμπλιωτάκι

107. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων. Τὰ ἀρχικὰ τῶν ἀντιθέτων τῶν κατωτέρω λέξεων ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γινώσκον: Τακτικός, καθαρὸς, ἀχρηστος, ἀμελής, ἄφρων, ἰσχυρὸς, ταπεινός, λείος, πραγματικότης, νόσος.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Εὐτυχῶς Παρά 108. Μικτὸν. δκ - αω - σμγγ - εει - θν

Ἐστὴν ὑπὸ τὸ Κυρδιόπουλο 109. Γεῖφος. πω Ν Ν πω Ν Ν Ν Ν πω Ν Ν Ν Ν Ν Ν πω Ν Ν Ν Ν πω Ν Ν Ν Ν πω

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰριδος Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰριδος

ΜΙΚΡΑΙ ἈΓΓΕΛΙΑΙ

Γεώργιε Χρυσόπα, εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχάς.— Ἄρης. (18', 41)

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰριδος Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἰριδος

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 9ου ΦΥΛΛΟΥ (Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ 93.)

ἈΘΗΝΩΝ: Ἰωάν. Ν. Πλατῆς, Φρ. Ι. Πάτιος, Γ. Ε. Σκιασθιανός, Νίτσα Γιαννάρου, Γ. Δουροῦνης, Εὐέλπης, Ἑλλη. Ἐμ. Μίμντα, Γ. Ἀρ. Σκληριανός, Χρηστίνα Κ. Συναεῖου. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Φλόρα Α. Μουσταίτση, Παν. Ι. Μπαρμπαρέσσος, Ἀλεξάνδρα Π. Δευτεραίου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ: ΒΟΛΟΥ: Μενελά. Γ. Ρηματοῦ, Α. Ν. Εὐαγγελόπουλος, Δημ. Κ. Χονδρός, Ἀγαθ. Κ. Κωστόπουλος, Φιλιππῶν Δ. Χατζηκοστάς, Βασ. Κ. Κωστόπουλος, Ἀρ. Δ. Σκελλερίου. ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ: Εὐφραξία Ταγκοπούλου, Νικ. Γ. Σακερόπουλος. ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἀναστ. Μαρίνος. ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Γεωρ. Φωκίος, Σπ. Α. Κοντογιάννης, Πλ. Β. Μεταξάς. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Εὐστ. Σ. Θεοδορακόπουλος. ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ναν. Β. Μπεκάκης, Γ. Δημόσιος, Γεώρ. καὶ Τηλ. Δ. Σηλυβριδῆς, Σ. Α. Καράσος. ΑΙΜΝΗΣ: Ἀρθ. Ἀντ. Κ. Τάκος, Ἀναστ. Ἀν. Σάρας, Ι. Σ. Χαρίτων, Βασ. Κ. Μπασιδέλης. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Ἰ. Ἰατροῦ. ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ: Κορραλία Κασοτίτου. ΠΑΤΡΩΝ: Κ. Ι. Φακινίδης, Ἀνεμόνη. ΠΥΡΓΟΥ: Γεωργία Μ. Τεζοπούλου. ΣΥΡΟΥ: Παράδεισον Πηνῶν, Μαργαρίτα Ἐβερτ. ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Ἀλεξάνδρα Α. Καρασσου. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀντιγόνη Παρασσάκη.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΩΝ. ΠΟΛΕΩΣ: Ἄμφ. Σβῖτος (7-8), Θαλῆς, Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου. ΠΟΡΤ-ΣΑΪΓΑ: Βασίλισσα τῆς Κύπρου, Ἀναγεννητὴς τοῦ Ἐθνος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀδῶν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐληφθήσαν οἱ εἰς δύο: ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Α. ΚΑΡΑΣΣΟΥ ἐν Τριτάτῃ καὶ ΠΛΑΤΩΝ Β. ΜΕΤΑΞΑΣ ἐν Κεφαλληνίῃ (Μεταξάτα) οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἑκάστος ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΟΠΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Πλατεία Ὀμονοίας Ὄδος Δάφνου 8α Ὄροι ἐπισκέψων 10—12 καὶ 3—5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑψηλοῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικοῦ: Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίαι... δρ. 8,— Ἐτήσια... φρ. 10,— Ἐξάμηνος... 4,50 Ἐξάμηνος... 5,50 Τριμηνος... 2,50 Τριμηνος... 3,— Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὄδος Ἐδριπέδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθόλαιον Ἐτος 34ον.—Ἀριθ. 12

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 18. Φεβρουαρίου 1912

Ἐτος 34ον.—Ἀριθ. 12

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

(ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Εἰς κάποιον χωρίον τῆς Μάγλης, μίᾳ τῶν μεσημβρινῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἰσπανίας, ἐξοῦσε τὸν παλαιὸν καιρὸν ἕνας εὐπατριδῆς μ' ἐξωτερικὸν καὶ τρέπους εὐγενικοῦς. Ἦτο ὁμοῦ πτωχότατος. Δὲν ἔτρωγε συνήθως παρὰ πρόστυχον βοιδιῶν, ξαναξεσταμένον τὸ βράδυ, αὐγὰ καὶ κᾶπου κάπου κανένα περιστέρι ἀπὸ τὸν περιστερῶνά του. Τετάρτην δὲ καὶ Παρασκευὴν μόνον ὄσπρια. Μία ὑπηρετρία ἐπάνω ἀπὸ τὰ σαράντα καὶ μία ἀνεψιὰ κάτω ἀπὸ τὰ εἴκοσι, ἀπέτελουν μαζί του ὅλον τὸ σπιτικόν. Εἶχε ἄνομη καὶ ἕνα ὑπηρετήν, ὁ ὅποιος ἐπεριποιεῖτο τὸν κῆπον, καὶ λίγα χωράφια ποῦ εἶχε καὶ τὸ ἀλογόν του, —ζῶον ἰσχυρότατον, κοκ-

καλιάρικον, ποῦ δὲν ἐβλεπες ἐπάνω του παρὰ γωνίας. Ὁ αγαθὸς αὐτὸς εὐπατριδῆς ἦτο, καθὼς εἶπαμεν, πτωχότατος. Τὰ τρία τέταρτα τοῦ εἰσοδήματός του ἐξωδεύοντο διὰ τὸ τραπέζι, μὲ ὄλην τὴν λιτότητα μὲ τὴν ὅποιαν ἐτρέφετο αὐτὸς καὶ οἱ δικιοὶ του. Εἶχε δύο μόνον φορεσιὰς τὴν μίαν διὰ τὰς ἐορτὰς καὶ τὴν ἄλλην, ἀπὸ χονδρὸν ἐγγύριον ὑφασμα, διὰ τὰς καθημερινὰς. Ἄλλ' ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐξαρτᾶται βέβαια ἀπὸ τὴν περιουσίαν του. Ὁ ἄπορος, ὁ σχεδὸν ἀκήμων αὐτὸς εὐπατριδῆς ἦτο ἐν τούτοις ὁ τύπος καὶ ὁ ὑπογραμμὸς, αὐτὸ τὸ ἀπύγαμα τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἀκεραιότητος, ἱπποτικὸς πρὸς ὅλους ὅσοι τὸν ἐπλησίαζαν καὶ ἀπολύτως ἀφιλοκροδῆς. Πεντηκοντοῦτης περίπου, γερὸς καὶ δυνατὸς, ἰσχυρὸς τὸ πρόσωπον, ξηρὸς καὶ νευρωδῆς τὸ σῶμα, ἐξυπνὸν πάντοτε πολὺ πρῶτ' ἀγαπῶν τὴν ζωὴν τοῦ ὑπαίθρου.

Ἐν ἰδιαιτέρον χαρακτηριστικὸν τὸν ἐξεχώριζεν ἀπὸ τοὺς ἀθρώπους τῆς τάξεώς του: ἡ ἀγάπη του διὰ τὴν ἀνάγνωσιν. Μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι ἡ ἀγάπη του αὐτὴ δὲν περιελάμβανε ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ βιβλία γενικῶς, ἀλλ' ἐνὸς ὀρισμένου εἶδους καὶ κάπως ἀσυνήθους. Μεταξὺ τῶν παλαιῶν βιβλίων, τὰ ὅποια ὑπῆρχον εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀνεκάλυψε μερικὰ ἀφιερωμένα ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς πραγματικὰς ἢ φανταστικὰς περιπετείας τῶν πλανοδίων λεγομένων Ἰπποτικῶν, ἀντιπροσώπων τῶν παλαιῶν Ἰπποτικῶν ταγμάτων. Τὰ τάγματα αὐτὰ

εἶχον ἰδρυθῆ τὸν Μεσαιῶνα, εἰς ἐποχὴν δηλαδὴ κατὰ τὴν ἐποίαν ἡ κοινωνία ἦτο τραχεῖα καὶ βάρβαρος. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν εἶχον προσφέρει σπουδαίας ἐκδουλεύσεις, διότι ἐπέδωκον τὴν βελτίωσιν τῶν ἡθῶν καὶ τῶν τρόπων, μετεχειρίζοντο τὰς γυναῖκας μὲ τιμὴν καὶ σεβασμόν, ὑπερησπίζοντο τοὺς ἀδυνάτους ἐναντίον τῶν ἰσχυρῶν, προῆγον τὴν ἀληθινὴν ἀνδρείαν, εἶχον καταστρώσῃ ἕνα κώδικα προσωπικῆς τιμῆς καὶ εἶχον προσδιορίσῃ τὸν χαρακτῆρα τοῦ εὐπατρίδου—ἀγνωστον ἕως τότε ἢ παρεγνωρισμένον, — ὡς κᾶμα εὐγενείας, λεπτότητος, εὐλικειας εἰς λόγους καὶ ἔργα, εὐτολμίας, χρηστότητος.

Ἄλλ' εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Δὲν Κιχώτου—διότι οὕτως ὠνομάζετο ὁ περὶ αὐτὸ λόγος Μαγκήσιος εὐπατριδῆς,—τὰ παλαιὰ Ἰπποτικά Τάγματα εἶχον ἐκπληρωσῇ πλέον τὴν ἀποστολὴν των. Εἶχον δημιουργήσῃ νέον ἰδανικὸν κοινωνικοῦ βίου καὶ ἀτομικῆς συμπεριφορᾶς ἔπειτα, ὅπως συνέβη μὲ πολλὰς ιδέας μεγάλας καὶ γονιμούς, ἐξηφανίσθησαν, διότι τὸ εἰδικὸν των ἔργον εἶχε τελειωσῇ. Ἡ ἀρχαία λοιπὸν καὶ ἀληθινὴ Ἰπποσύνη δὲν ὑπῆρχε πλέον. Δυστυχῶς ὁμοῦ τὴν εἶχε διαδεχθῆ μία ἐλαστὴν παραποίηση. Οἱ Ἰπποταὶ δὲν περιήρχοντο πλέον τὸν κόσμον, μὲ τὴν πανοπλίαν

«Ἐπερνοῦσαν ὅλον τοῦ τὸν καιρὸν εἰς τὸ σπῖτι μὲ τὰ βιβλία του.» (Σελ. 98, στ. α')

των, διὰ τὰ ἐπανορθῶναι τὰς ἀδικίας καὶ τὰ ὑπερσπίλωνται τοὺς ἀδυνάτους καὶ τοὺς δυναστευομένους· ἀλλὰ πολλοὶ ἄνθρωποι ἤρχισαν νὰ γράφουν βιβλία, εἰς τὰ ὅποια διηγούντο δὴθεν περιπετειᾶς ἀληθινῶν παλαιῶν ἵπποτων, ἐνῶ πράγματι τὰ περισσότερα ἀπ' αὐτὰ τὰ βιβλία ἦσαν ἀνόητα, γελοῖα, κακογραμμένα ἀπὸ συγγραφῆς, οἱ ὅποιοι ἀντλοῦσαν ἀπὸ τὴν φαντασίαν τῶν ὄλων ἐκείνας τὰς διηγήσεις. Διὰ τοῦτο εἰ φρόνιμοι ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι ἐγνώριζαν τὰς παλαιὰς ιστορίας τῶν ἀνδραγαθιῶν τῶν ἀληθινῶν ἵπποτων, συνήθιζαν νὰ γελοῦν περιφρονητικῶς ὁσάντις ἤκουαν ὅτι ἐξεδόθη νέον βιβλίον περὶ πλανοδίου ἵπποσύνης, διότι ἤξευραν ἐκ τῶν προτέρων τί τερατώδη ψεύματα θὰ ἐγραφε.

Κατ' ἀρχάς ὁ Δὼν Κιχώτης ἀνεγίνωσκε παλαιὰ ἀθεντικά διηγήματα περὶ τῶν πλανοδίων ἵπποτων τοῦ Μεσαίω- νος καὶ εὐχαριστεῖτο πολὺ. Ὀλονὲν περισσότεράς ὥρας καθ' ἡμέραν ἀφιέρωνεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀνάγνωσιν. Ἐσυλλογιζέτο δὲ διαρκῶς ὅσα ἀνεγίνωσκε καὶ τὰ ἐδλεπεν εἰς τὸν ὕπνον του. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον

Κιχώτης, εἰς τὴν πρέλλαν του, ἀπεφάσις νὰ ναστήσῃ τὴν πλανοδίων ἵπποσύ- νην, νὰ γίνῃ ὁ ἴδιος ἵππότης καὶ νὰ περὶέρχεται τὸν κόσμον ἐφιππος καὶ πλοῦς, διὰ νὰ ὑπερσπίλωνται τοὺς ἀδυνά- τους καὶ τοὺς δυναστευομένους καὶ νὰ ἐπανορθῶναι τὰ ἀδικήματα τῶν ἰσχυρῶν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

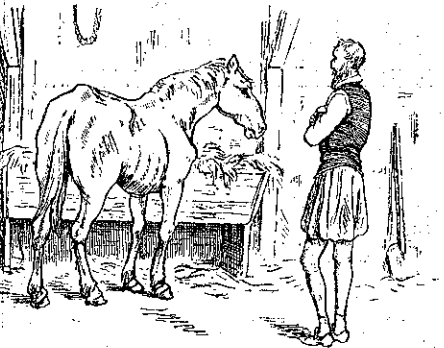
Ὅλοι οἱ πλανοδίοι ἵπποται, τῶν ὁποίων ὁ ἥρωὸς μας εἶχεν ἀναγνώσῃ τὰς περιπετειᾶς, εἶχον μίαν πανοπλίαν καὶ ἓνα ἵππον, καὶ ὅλοι εἶχον ὀρκισθῆ αἰώνιαν πίστιν εἰς κάποιον κυ- ρίαν. Τὸ πρῶτον πρᾶγμα λοιπὸν ποῦ εἶχε νὰ κάμῃ, ἦτο νὰ προ- μηθευθῆ τ' ἀπαραίτητα αὐτὰ ἐ- φόδια τοῦ νέου ἐπαγγέλματος.

Εἰς τὸ σπῆτι ὑπῆρχε μία παλαιὰ πα- νοπλία, ἣ ὅποια ἀνῆκε μίαν φοράν εἰς τὸν πρόπαππον τοῦ Δὼν Κιχώτης. Πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων κατέκειτο λησμο- νημένη καὶ σκωριασμένη εἰς τὴν σοφί-

ταν. Ὁ Δὼν Κιχώτης τὴν ἐβγαλε καὶ τὴν ἐξήλασεν. Εἶδεν ὅτι, ἂν καὶ εἰς κα- κὴν κατάστασιν, ἦτο πλήρης. Δὲν ἐ- λειπε παρά ἓνα μέρος τῆς περικεφα- λιαῖς ἢ κράνους. Ὁ Δὼν Κιχώτης τὴν ἐκοθάρσισε, τὴν ἐγαλίωσε καὶ ἄμα

ἐγείναι αὐτό, εὐχαριστήθη πολὺ. Ἐμε- νε τώρα τὸ ἀρκετὰ σπουδαῖον πρόβλη- μα τοῦ κράνους. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ἐξέλθῃ ἓνας ἵππότης χωρὶς κράνος, ἢ μὲ κράνος τοῦ ὁποίου ἐλείπειν ἡ προσω- πῆς; Μετὰ ὄριστον σκέψιν, ὁ Δὼν Κιχώ- τής ἀπεφάσις νὰ κατασκευάσῃ μό- νος του νέαν προσωπίδα ἢ γέισον μ' ἓνα χονδρὸ καρτόνι ποῦ εἶχεν. Τὸ ἐ- κόψε κατὰ τὸ παλαιὸν σχέδιον καὶ ὅταν τὸ προσήρμοσεν εἰς τὸ κράνος, εἰραίνετο πραγματικῶς ὡς νὰ κατασκευάσθῃ ὑπὸ τεχνίτου. Ὅταν ὅμως ἠθέλησε νὰ δο- κίμασῃ τὴν ἀντοχὴν του καὶ, σῦρας τὸ ξίφος του, κατέφερεν ἐπὶ τοῦ κράνους δυνατόν κτύπημα, φεῦ! τὸ νεότευκτον γέισον ἐχωρίσθη εἰς δύο. Μία στιγμή ἤρκεσε διὰ νὰ καταστρέψῃ τὴν ἐργασίαν ὀλοκλήρου ἐβδομάδος! Ὁ Δὼν Κιχώ- τής ἐλυπήθη πολὺ, ἀλλὰ δὲν ἀπεθα- ρύνθη. Κατεσκευάσεν, ἐργασθεὶς ἄλλην μίαν ἐβδομάδα, νέον γέισον, τὸ ὁποῖον διὰ ν' ἀντέξῃ περισσότερον, ἐδυναμώσεν ἀπὸ μέσῃ μὲ λεπτὰ ἐλάσματα χαλκοῦ. Καὶ κατενυχαριστημένος διὰ τὴν ἐπιτυ- χίαν, τὸ προσήρμοσεν εἰς τὸ κράνος, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ πάλιν

τὸ πρῶτον ἐπικίνδυνον πείραμα...

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ πανοπλία καὶ ἦτο ἔτοιμη πλεόν δια νὰ φορεθῇ, ὁ Δὼν Κι- χώτης ἐσυλλογιζέτο τὸν «κλήτην» του καὶ κατέβη εἰς τὸν σταῦλον διὰ νὰ τὸν ἰδῇ. Τὸ ζῶον, καθὼς εἶπαμεν, ἦτο ἰσχνό- τατον, γέρικον καὶ ὀκνόν, καὶ τὰ κόκκα- λά του ἐξείχον παντοῦ ὑπὸ τὸ δέρμα του. Ἄλλ' ὁ αὐθέντης του τὸ εὖρεν ἐξ αἰ- σίον. Κανεὶς τῶν ἀρχαίων ιστορικῶν κελ- λήτων, μηδὲ τοῦ Βαυκεφάλᾳ ἐξαιρουμέ- νου, δὲν ἠμποροῦσε, κατὰ τὴν γνώμην του, νὰ συγκριθῇ πρὸς αὐτὸν κατὰ τὸ πολεμικὸν μένος καὶ τὴν ἀνδρείαν. Τῶ ἐχρειάσθησαν τέσσαρες ἡμέραι διὰ νὰ εὖ- ρῃ ὄνομα κατάλληλον διὰ τοιοῦτον λαμ- πρὸν κέλητα καὶ ἐπιτέλους ἀπεφάσις νὰ τὸν ὀνομάσῃ Ἀγαμνώνοντα.

Δὲν τῷ ἔμεινε τώρα παρά νὰ εὖρῃ καὶ τὴν χαριτωμένην κυρίαν, τὴν δέσποιναν τῶν λογισμῶν του, τὴν βασιλίτισσαν τῆς καρδιάς του, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ὠρξίετο αἰώνιαν πίστιν καὶ πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ὁποίας, κατὰ τὴν παλαιὰν ἵπποτικὴν συ- νήθειαν, θὰ κατέθετε τῶν νικῶν του τὰ

λάφυρα. Ὁ Δὼν Κιχώτης δὲν ἐγνώριζε καρμῖαν ὥραιαν καὶ ὑψηλῆς περιωπῆς κυρίαν, ἀξίαν τῆς λατρείας ἐνὸς ἵπποτου. Εἰς τὴν περιοχὴν του ὅμως ἐξῆυσε μία χωρὶνὴ χονδρὸγοναίκα, μὲ ἀγαθὴν φυ- σιογνωμίαν, ὀνομαζομένη Ἀλδόνζα Λο- ρέντζου. Ὁ Δὼν Κιχώτης ἐκρίνεν ὅτι αὐτὴ θὰ ἦτο πολὺ κατάλληλος διὰ τὴν περίστασιν, ἂν εἶχε μόνον ἓν ἄλ- λο εὐχρότερον ὄνομα, ποῦ νὰ ὀμοιά- ζῃ κάπως μὲ ὄνομα πριγκιπίσσης. Ἐσκέθη πάλιν ἀρκετὰς ἡμέρας καὶ ἐπιτέλους, χωρὶς νὰ τῆς εἶπῃ τίποτε, ἀπεφάσις μόνος του νὰ τὴν βαπτίσῃ «Γλυκερία ἢ Τοβοσαίξ», διότι Το- βόσον ὀνομάζετο τὸ χωριὸν τῆς Ἀλ- δόνζας Λορέντζου.

Ἐφωδιασμένος λοιπὸν, ὅπως ἐ- πρεπε, μὲ πανοπλίαν, μὲ κέλητα καὶ μὲ δέσποιναν, ὁ Δὼν Κιχώτης ἐσκέ- φθη ὅτι δὲν εἶχε νὰ χάσῃ καιρὸν, διότι ἡ ἀνθρωπότης ἐπερίμενε τὸν σωτήρα τῆς. Κ' ἓνα πρῶτ' τοῦ Ἰουλίου, πολὺ ἐνωρὶς κοὶ πρὶν ἀκόμη ἐξυπνήσῃ κανεὶς εἰς τὸ σπῆτι, ὁ Δὼν Κιχώτης περιεβλήθη τὴν πανοπλίαν, ἐσέλλωσε τὸν Ἀγαμνώνον- τα, ἐκαβαλλίκευσε καὶ ἐξῆλθε κρυφὰ ἀπὸ τὴν ὀπισθίαν θύραν.

Κατενυχαριστημένος ποῦ ἐδλεπε πόσον καλὰ ἐπήγγιναν τὰ πράγματα ὡς ἐδῶ, ὁ Δὼν Κιχώτης ἐπροχώρει ἐφιππος διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν, ἀπολαμβάνων μακα- ρίως τὴν δροσίαν τῆς θερμῆς πρωΐας, ὅταν μία φοβερὰ σκέψις, κατὶ ποῦ δὲν τὸ εἶχε συλλογιθῆ ποτὲ πρὶν, τοῦ ἐλο- ψε διαμίας ὄλην τὴν εὐχαρίστησιν.

Δὲν ἦτο χρισμένος ἵππότης!

Ἐπομένως, κατὰ τοὺς κανόνας τῆς Ἴπποσύνης, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ συναφῇ μάχην μὲ κανέναν ἀπὸ τοὺς Ἴπποτας, τοὺς ὁποίους ἠμπο- ροῦσε νὰ συναν- τήσῃ. Ἐκτὸς δὲ τούτου, καὶ ἂν ἀκόμη ἤθελε δε- χθῆ τὸ χρεῖμα, ὑποβαλλόμενος εἰς τὴν καθιερω- μένην τελετὴν, κατὰ τοὺς ἰδίους πάλιν κανόνας, δὲν ἠμποροῦσε νὰ φέρῃ παρά λευνοῦ χρώμα- τος πανοπλίαν, ἐφ' ὅσον δὲν ἔκα- μνε κάποιον ἐξο- χον ἀνδραγαθί- μα.

Ἡ σκέψις αὐ- τὴ τὸν ἐπίκρανε τόσο, ὥστε τοῦ ἤλθε νὰ γυρίσῃ εἰς τὸ σπῆτι του

ἀμέσως. Ἀλλὰ σκεφθεὶς ὀλίγον ἀκόμη, εὖρε τρόπον νὰ ὑπερβάλῃ τὴν δυσκολίαν. Ὅτ' ἔχρειετο ἵππότης ἀπὸ τὸν πρῶτον Ἴπ- πότην ποῦ ὁ ἀπαντοῦσεν εἰς τὸν δρόμον του. Αὐτὸ ἐσυμβεβίβητο ἄλλοτε καὶ πολλὰ- κίς τὸ ἐδιάβασεν εἰς τὰ βιβλία του. Ὁ-

σον διὰ τὴν πανοπλίαν, θὰ τὴν ἐγα- λίζεν ὡς ποῦ νὰ γίνῃ λευκοτέρα καὶ χιόνος.

Ἀποτινάξας οὕτω τὰς τύψεις του, τὰς ὁποίας δὲν εὕρισκε πλέον βασιμους, ἐξη- κολούθησε τὸν δρόμον του μὲ γαλήνην ψυχῆς, ἀφίνων τὸν ἀγαμνώνοντα νὰ πη- γαίγῃ ὅπου ἤθελε, διότι γνώρισμα τῆς πλανοδίου ἵπποσύνης εἶνε νὰ μὴν ἔχῃ προδραγεγραμμένον σέχδιον καὶ δρόμον ἀλλὰ νὰ προχωρῇ εἰκῆ καὶ ὡς ἐτυχε.

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἵππος καὶ ἵπ- πους ἐβάδιον οὕτω χωρὶς κανέναν ἐκτα- κτον συναπάντημα καὶ ὁ Δὼν Κιχώτης ἦτο διὰ τοῦτο καταλυπημένος.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας, κατάκοπος καὶ ἐξηνητημένος ἀπὸ τὴν πείναν, αὐτὸς καὶ τὸ ὑποζυγίον του, ἤρχισεν νὰ κυτ- τάξῃ ὀλόγυρα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰνα- καλύψῃ κανένα πύργον, ὅπου θὰ ἠμ- ποροῦσε νὰ φάγῃ καὶ νὰναπαυθῇ. Ἐπὶ τέλους, πρὸς μεγάλην του χαρὰν, διέ- κρινεν ἐπὶ τοῦ δρόμου ἓν μικρὸν παν- δοχεῖον. Πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἐστάθμευαν τὰ ἀράξια μερικῶν ἀγωγέων, οἱ ὅποιοι διενυκτέρευσαν εἰς τὸ πανδοχεῖον αὐτό, καθὼς καὶ δύο νεαραὶ χωρὶκαὶ, τὰς ὁποίας ὠδήγουν εἰς τὴν Σεβίλλην.

Μὲ τὴν φαντασίαν ἐξημμένην ἀπὸ τὰ ἵπποτικά του βιβλία, ὁ Δὼν Κιχώ- τής ἀνόμισεν ὅτι τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο πανδοχεῖον ἦτο μέγας πύργος μὲ πυρ- γίσκος εἰς κάθε του γωνίαν καὶ μὲ κινητὴν γέφυραν ὑπεράνω τῆς βαθείας του τάφρου. Ἐστάθη εἰς κάποιον ἀπόστασιν κ' ἐπερίμενε νὰ ἰδῇ εἰς τὰς ἐπάλξεις κανένα νάνον, σαλπίζοντα διὰ ν' ἀναγγείλῃ τὴν ἀξίαν του. Συνέβη λοιπὸν τὴν στιγμήν ἐκείνην, κάποιος χειροβοκός, ὁ ὁποῖος εἶχε τοὺς χεῖρας του εἰς τὸν παρα- κείμενον ἀγρὸν, νὰ φουσῆσῃ τὸ κέρα- του, — τὸ σὺνήθες σὺνήθημα, μὲ τὸ ὁποῖον εἰδοποιῶσεν τὰ ζῶα του ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπιστρέψουν. Ἀκούσας τὸν ἦχον τοῦ κέ- ρατος, ὁ Δὼν Κιχώτης ἠσθάνθη ζωη-

ρὰν εὐχαρίστησιν καὶ ἀμέσως ἐπροχώ- ρησε μὲ τὸ ἄλογόν του ἕως τὴν θύραν, ὅπου ἐγύριζαν αἱ δύο χωρὶκαὶ φλυα- ροῦσαι.

Εἰς τὸ παραδόξον, τὸ αὐσύνθες θέαμα τοῦ ἵππέως ἐκείνου μὲ τὴν πανοπλίαν, ὁ ὁποῖος ἐκρατοῦσεν ἀσπίδα καὶ δόρυ, αἱ γυναῖκες ἀνεπήδησαν καὶ ὀπισθοχώρη- σαν ἐντρομοί. Τοῦτο ἰδὼν ὁ Δὼν Κιχώ- τής, ἐσῆκωσε τὴν γάστριν τὴν προσωπίδα τοῦ κράνους του, ἀπεκάλυψε τὸ καταστο- νισμένον καὶ ἀποκαρωμένον τοῦ πρόσω- πον, καὶ μὲ ὕψος πλήρης γλυκύτητος καὶ σεβασμοῦ, εἶπε:

— Μὴ φοβήτε, εὐγενεῖς δέσποιναι, καὶ μὴ φοβήθε τίποτε ἀπὸ ἐμέ. Οἱ νόμοι τῆς Ἴπποσύνης μοῦ ἀπαγορεύουν νὰ εἶμαι βά- ναυσος πρὸς σινοδῆποτε καὶ προπάντων πρὸς ὥραιας κυρίας τῆς ὑψηλῆς σας πε- ριωπῆς.

Ἀκούσασαι τὰλλόκοτα αὐτὰ λόγια, αἱ χωρὶκαὶ εἰς τὴν ἀρχὴν τὰ ἔχασαν, ἐκυτ- τάθησαν καὶ ἐπειτα ἤρχισαν νὰ κρυφ- γελοῦν. Ἐπιτέλους ὅμως ἐξέσπασαν εἰς ἠγῆρότατα γέλια, τὰ ὅποια ἐπεῖραζαν πολὺ τὸν Δὼν Κιχώτην. Συνεκρατήθη

αἱ γυναῖκες ἐξηκολούθησαν νὰ γελοῦν (Σελ. 99, στ. γ')

ὅμως καὶ μὲ τὴν ἰδίαν εὐγένειαν ὑπέλαβεν: — Εὐγενεῖς δέσποιναι, ἡ μόνη μου ἐ- πιθυμία εἶνε νὰ σὰς δουλεύσω. Ἐπιτρέ- ψατέ μοι ἐν τούτοις νὰ παρατηρήσω, ὅτι ἡ σεμνότης ἀρμύζει εἰς τὰς ὥραιας καὶ ὅτι τὸ νὰ γελᾷ κανεὶς τόσο πολὺ χωρὶς λόγον, εἶνε πλεόν ἢ ἐλαφρότης καὶ ἐγ- γίξει τὰ ὄρκα τῆς παραφροσύνης.

Αἱ γυναῖκες ἐξηκολούθησαν νὰ γελοῦν ἀκόμη περισσότερον, ὁ δὲ Δὼν Κιχώτης θὰ ταῖς ἐδειχνεν ἴσως καθαρώτερα τὴν

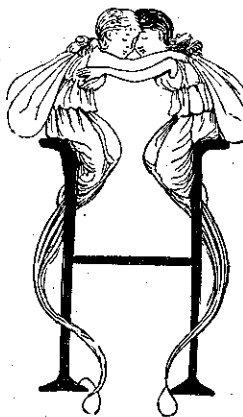

δυσαρτέσειάν του, εάν την στιγμήν εκείνην, πολύ επικαίρως, δεν προσέτρεχεν ο πανδοχεύς. Ήτον ένας χονδρός άνθρωπος, γεμάτος πάχη, τίν όποιον ή φύσις προώρισε ναγαπα την ειρήνην και την ήσυχίαν.

(Επιτετα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ [Κατά την γαλλικήν διασκευήν του ύμνου του Β.-Η. GAUSSERON]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Αγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ είχε την εύτυχη έμπνευσιν να σάς δώση τόν «Δόν Κιχώτης», ο όποιος αρχίζει από σήμερα. Έτσι θα διαβάσετε και σεις έν από τά μεγάλα, τάθνατα εκείνα έργα, τά όποια κάθε άνεπιγυμένος άνθρωπος χρωσται να γνωρίζει.

Διότι μεταξύ των έργων αυτών είναι και ο «Δόν Κιχώτης». Και δεκα, και πέντε μόνον απαραίτητα βιβλία άν υποθέσωμεν ότι πρέπει να περιέχη ή φιλολογική βιβλιοθήκη του άνεπιγυμένου, έν από αυτά, —τό παραδέχοντα όλοι,—θα είναι αφεύκτως ο «Δόν Κιχώτης». Καταλέγεται μαζί με τόν Όμηρον, τόν Αισχύλον, τόν Σοφοκλέα, τόν Δάντην, τόν Σαίξπηρ και τόν Γκαίτε. Με ό,τι ύψηλότερον και μεγαλειότερον παρήγαγε ποτέ το άνθρώπινον πνεύμα. Δεν πρόκειται λοιπόν περί κοινού μυθιστορηματός, άπλωσ ώραιού και διασκελαστικού. Πρόκειται περί μεγάλου άναγνώσματος, εξ εκείνων τά όποια άφίνουν εις την ψυχήν μίαν βαθειάν και διά παντός άληθινήν έντύπωσιν.

Ο Μιχαήλ Θεοβάλτες Σααζέβρας, ο συγγραφέας του «Δόν Κιχώτου», (ισπανοσί γράφεται Miguel de Cervantes y Saavedra, έλληνοσί τόν μετεφρασσαν Κερβάλτην, ήμεις τόν γράφομεν όπως προφέρεται,) έγεννήθη το 1547 εις την Αλκάλαν της Ισπανίας και άπέθανε τώ 1616 —το ίδιον έτος που άπέθανε και ο Σαίξπηρ,— εις την Σ.βίλλην. Νέος ύπήρξε πολιμιστής. Έλαβε μέρος εις την περίφημον ναυμαχίαν της Ναυπάκτου (1578), έχασε τότε το χέρι του, ήμπαλιώσθη κατόπιν από πειρατάς Μπαρμπάρους, έδραπέτευσε μετά πέντε έτη και έπιστρέψας εις την Ισπανίαν, μονόχειρ πλέον και σωματικώς κατα-

βεβλημένος, άνίκανος να πολεμή, άφοσιώθη εις την φιλολογίαν. Έγραψε πολλά διηγήματα και κωμωδίας, αλλά μόνον ο «Δόν Κιχώτης» τόν έχμαε διά μιās ένδοξον εις την πατρίδα του και κατόπιν εις όλον τόν κόσμον. Αλλά τι είναι αυτός ο «Δόν Κιχώτης» και διατι έγράφη; Τήν Ισπανικήν φιλολογίαν έλυμαίνοντο τότε τά ίπποτικά λεγόμενα μυθιστορήματα, φανταστικά, τερατώδεις και άνόητοι διηγήσεις περί πλανοδιών Ιπποτών, παραμύθια χωρίς κωμικήν αξίαν, τά όποια μάλλον βλάβην παρά ώφέλειαν έπροξενούσαν. Ο Θεοβάλτες έσκέφθη να τά σατυρίση, να τά γελοιοποιήση. Έφαντάσθη λοιπόν ότι ένας πτωχός ευγενής, άγαθός, γενναίος και φρονιμώματος άνθρωπος, τρελλαινεται από την άναγνώσιν των ίπποτικών βιβλίων και άποφασίζει να βγη ως πλανόδιος ίππότης. Αυτός είναι ο Δόν Κιχώτης: Αί περιπέτειαι ενός ψευτο-ίπποτου τρελλού.

Άλλος συγγραφέας, με αυτό το θέμα και με αυτόν τόν σκοπόν, θα έγγραφεν έν μέτριον, τό πολύ πολύ διασκελαστικόν έργον. Αλλά ο Θεοβάλτες, μεγαλοφυής, έγγραφεν έν άριστούργημα. Ο «Δόν Κιχώτης» του δεν θαυμάζεται μόνον διά την άφθονίαν των κωμικωτάτων ή των δραματικωτάτων του επεισοδίων και διά την άνεξάντλητον εύφυίαν του. Θαυμάζεται διά την βαθύτητά του και την γενικότητα. Ο ήρωας του, ο τρελλός αυτός ίππότης, ο πολεμδν έναντίον άνεμομύλων, τούς όποιους έλαμβάνει ως γίγαντας, είναι ο άνθρωπος με τάς πλάνας του, τάς αυταπάτας του, τάς χιμαίρας του, τά όνειρά του. Λέγουν ότι κατά βάθος, κάθε άνθρωπος είναι όλίγον Δόν Κιχώτης. Διότι και ο πλέον φρόνιμος θα έχη την τρέλλαν του, την ψύχωσιν του, την λόξαν του. Έπειτα είναι ο Σάντος Πάνθας, ο πιστός ίπποκώτης του Δόν Κιχώτου, ο πρακτικός νοός, ή φρόνησις και ή πεζότης. Είναι ο κοινός άνθρωπος αυτός, ο χωρίς ιδανικά. Λέγουν ότι οι δύο των, ο Δόν Κιχώτης και ο Σάντος Πάνθας, αποτελούν ένα άνθρωπον. Ο ένας συμπληρώνει τόν άλλον. Είναι ή φρόνησις και ή τρέλλα, το ύψηλόν και το ταπεινόν, το ιδανικόν και το ουμφρόν, ή ποιήσις και ή πεζότης. Κάθε άνθρωπος εις τόν κόσμον είναι Δόν Κιχώτης μαζί και Σάντος Πάνθας. Άλλος περισσότερο τόν έν, άλλος περισσότερο τόν άλλο. Έτσι ή σάτυρα των ίπποτικών βιβλίων της έποχής, ή όποια δεν θα μάς ένδιέφερε πλέον, μάς δίδει έν έργον βαθύ, μίαν θαυμασίαν ψυχολογίαν του ανθρώπου κατά ύψηλώς ένδιαφέρον και σμυαντικόν, έν άθάνατον άριστούργημα!

Δέν είναι ανάγκη να είναι κανείς σοφός, διά να εκτιμήση τά έργα της μεγαλο-

φυίας. Αυτά λάμπουν όπως ο ήλιος δι' όλους. Ο σοφός ήξείρει διατι τά θαυμάζει. Ο άμαθής, χωρίς να ήξείρη, τά θαυμάζει επίσης. Ο «Δόν Κιχώτης», μόλις άνεφανίσθη το Πρώτον του Μέρους, έχαμεν έντύπωσιν καταπληκτικήν. Τόση δέ ήτο ή έπιτυχία του, ώστε κάποιος Ισπανός συγγραφέας, από τούς μετρίους, έγγραφε κ' ένθρομίσουσε μίαν συνέχειαν του «Δόν Κιχώτου» ίδικήν του. Τούτο ήνάγκασε τόν Θεοβάλτες να έπισπεύση την έκδοσιν του Δευτέρου Μέρους και να διηγηθή πλέον όλην την ιστορίαν του ήρωός του μέχρι τώ θανάτου του. Έτσι, γράφει εις τόν πρόλογον του Δευτέρου Μέρους, δεν τρέχω τόν κίνδυνον να μου τόν συνεχίση και κανένας άλλος... Το Δεύτερον Μέρος του «Δόν Κιχώτου», άνυπομόνως άλλως τε περιμενόμενον, έχαμεν ακόμη μεγαλητέραν έντύπωσιν από το πρώτον, και εις αυτό έθυμάσθη όλη ή έρευρετικότης και ή δύναμις του μεγάλου συγγραφέως. Αλλά ή δόξα του βιβλίου έμελλε ν' αύξάνη όλονέν. Είναι ή τύχη των άριστουργημάτων: όσον περνά ο καιρός, τόσον περισσότερον λάμπει ή αξία των. Αντιθέτως προς ό,τι συμβαίνει με τά καινά έργα, τά όποια, μίαν φήμην που άποκτούν κάποτε εις την έποχήν των, την χάνουν άργότερα με τόν καιρόν, περνούν και λησμονούνται.

Ο Δόν Κιχώτης μετεφράσθη εις όλας σχεδόν τάς γλώσσας του κόσμου, και μετά την Άγιαν Γραφήν, είναι ίσως το βιβλίον που άνεγνώσθη περισσότερον. Μεγάλοι ζωγράφοι ένεπνεύσθησαν και τό εικονογράφησαν άριστουργηματικώς. Όπως λ. χ. ο μέγας Γάλλος Γουσταύος Δορέ. Έγειναν έκδόσεις πολυτελείς με εικόνας που στοιχίζουν διακόσια φράγκα. Έγειναν άλλαι λαϊκά, που στοιχίζουν πανήντα λεπτά. Έγειναν επίσης διασκευαί διά την νεολαίαν, ως αυτή που δημοσιεύτι τώρα ή Διάπλασις. Έγειναν δράματα και κωμωδία από τόν «Δόν Κιχώτην» που άφισαν έποχήν εις τό θέατρον. Έγράφησαν επ' αυτού όλόκληραι βιβλιοθήκαι κριτικών μελετών. Και εις την Έλληνικήν ο «Δόν Κιχώτης» μετεφράσθη πρό έτών από τόν μακαρίτην Ι. Ισιδώριδην Σκυλίτην.

Αυτό είναι το άριστούργημα, τό όποιον αρχίζει εις την «Διάπλασιν» από σήμερα.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Κωμικώτερον θέαμα δεν ύπάρχει από σπανδν άνδρα να συνδεύη, μαλλιαρήν γυναίκα. Σου έρχεται να τούς αλλάξωσ ρούχα.

Δ. ΓΡ. Κ.

Ο ΝΙΚΟΣ

Μιά φορά κ' έναν καιρό ήταν ένα εύμορφο μελαγχροινό παιδάκι που έλέγετο Νίκος. Ο Νίκος, όταν δεν έκανεν άταξίες, ήταν καλό παιδί, όταν όμως έκανεν άταξίες, δεν ήταν καλό παιδί, ήταν κακό. Και όταν ήταν καλό παιδί, ή μαμμά του του έδινε φιλιά όταν όμως ήταν κακό, του έδινε μαπάτους, όχι βέβαια τόσον μεγάλους, όπως έδινε στον Κώστα, αλλά μικρούτικους, μικρούτικους όπως ήταν κι αυτός. Έπειδή ήταν τό μικρότερο παιδί απ' όλα, είχε τό δικαίωμα να κάθεται στο τραπέζι κοντά στη μαμμά του και να κοιμάται την νύχτα στην άγκαλιά της. Κοντά όμως στο προνόμιο αυτό είχε και την ύποχρέωσι να φορη όλα τά άποφύγια τών αδελφών του, οι όποιοι δεν ήταν και όλίγοι. Ο Νίκος άγαπούσε πολύ τά παιγνίδια—και ποιά παιδι δά δεν τά αγαπά! Μιά καπελλίερα της μαμμής του ήταν γεμάτη απ' σιδηροδρόμους, βαθόρια, άμάξια, αυτοκίνητα, ντουφέκια, σπαθία, τύμπανα. Μη σις φαίνεται παρ'ότι πώς τότα πράγματα χωρούσαν σε μία καπελλίερα. Ήταν από τές σημερινές, και ή σημερινές καπελλίερες χωρούν και σιδηροδρόμους και βαθόρια και αυτοκίνητα και, και... Έκτός τών ιδιων του παιγνιδιών, έκληρονομούσε και τά σπασμένα τών αδελφών του. Αυτά όμως τά έβαζε χωριστά, σε μία καπελλίερα της Σοφούλας. Εκεί μέσα ήταν κολοβές άγελάδες, άλογα χωρίς κεφάλια, σκουριασμένα σπαθία, ρόδες από άμάξια, σωστό παλαιοπωλείο. Απ' όλα όμως πιο πολύ άγαπούσεν ο Νίκος ή τό Νικάκι, όπως τότε έλεγαν ή μαμμά του, τό άλογό του. Όταν, ζωιμένος τό σπαθί του, τό καθαλούσε και περιφάνος και τευτωμένος έκάλπαζε γύρω από τό στρογγυλό τραπέζι της τραπεζαρίας, όπως οι στρατιώται στο ίπποδρομίο, άλλοιμονον σε κείνον που θα τουκοβε την φόρα μορούσε να τόν περάση πέρα-πέρα με τό σπαθί του. Μά ήταν πολύ ώμορφο τό άλογό του και παστρικό, παστρικό. Τά άλλα άλογα, όπου κι αν σταθούν, γεμίζουν τόν τόπο άκαθαρσίες, τό σταύλο, την αιλή, τό δρόμο. Αυτό τό μόνον τέτοια πράγματα δεν έκανεν, αλλά εκαθάριζε και όλες τές ακαθαρσίες, τές λάσπες και τη σκόνη, που έφεραν οι άνθρωποι μέσα στο σπίτι. Γιατι ξεύρετε ποιά ήταν τό άλογο του Νίκου; Η σκούπα με τό μακρύ ξύλο.

Έτρεχε κ' έτρεχεν ο Νίκος, καβάλα στ' άλογό του και τό χτυπούσ' αλύπητα με τό μαστίγι. Έξαφνα τό άλογό του άρχισε να σηκώνεται ψηλά, ψηλά κατά τόν ουρανό και μαζί σήκωνε και τό Νίκο. Στην αρχή πετούσαν μέσα σε πυκνό, πυκνό σκοτάδι και ο Νίκος από τό φόβο του κρατούσε σφιχτά τ' άλόγο του. Μά σαν άνέβηκαν πιο ψηλά, έλαμψεν ένας ήλιος τόσον λαμπρός, που έθάμπωναν τά μάτια του Νίκου. Έπειτα τό άλόγο του τόν έφερε μέσα 'ς ένα μεγάλο και πανώριο κήπο. Αυτός ο κήπος δεν ήταν σαν τό κηπαράκι τό δικό τους με τό

μύσκι στη μέση. Είχε δένδρα όλόχρυσά και φορτωμένα με λογίων, λογίων λουλούδια, που σκόρπιζαν γύρω μευθιστική μυρωδιά. Οι δρόμοι του δεν είχαν σκόνη και λάσπη, άλλ' ήσαν όπως τό πάτωμα της σάλας του καινούργιου σπιτιού των, όπου δεν τόν άφινεν ή μαμμά του να τρέχη με τό άλόγο του. Ανάμεσα στα όλόχρυσά δένδρα και στους άνθισμένους θάμνους, πετούσαν χίλια μύρια πανεύμορφα πουλάκια και κελαδούσαν άρμονικά. Σατισμένος ο Νίκος εκράτησε τ' άλόγο του κ' έθαύμαζε τά πρωτοφανή αυτά πράγματα. Έκείνο όμως που του ένένησε την περισσότερα περιέργεια, ήταν πολλά μικρά παιδάκια με δροσερό και ροδινό προσωπάκι, με μαλλάκια ξανθά σαν χρυσάφι, με κάτασπρα σαν τό χιόνι φορεματάκια και, περιεργο! πίσω στές πλάτες είχαν φτερούγες άπρες και χνουδάτες σαν της χήνας άμα πετά. Έτρεχαν με γέλια και χαρές στους δρόμους του κήπου, εκρόβοντο πίσω από τά δένδρα και τούς θάμνους και άνοιγαν τές χνουδάτες φτερούγες των, όταν ήθελαν πηδ πολύ να τρέξουν. Ντροπαλός ο Νίκος και κρατώντας τό δάκτυλο στο στόμα, όπως πάντα έκανε, όταν έντρέπετο, θεωρούσε τά εύμορφα εκείνα παιδάκια χωρίς να τολμά να τά πλησιάση. Εκείνα δεν ήταν κακά παιδιά να τόν άρχίσουν με τές πέτρες,—άγκαλά δεν ήταν και μαμμά εκεί μέσα—, αλλά έπλησίασαν μακριά απ' αυτά και θεωρούσαν με περιέργεια κι'αυτό και τ' άλόγο του.

«Έλα να παίζουμε» του είπαν και τόν τραβούσαν ήσυχά από τά χέρια. Θάρρεψε πιά ο Νίκος, χτύπησε τ' άλόγο του και άρχισε να παίζη μ' αυτά τό κυνηγητό. Μά ό το και αν προσπαθούσε, δεν μπορούσε να πιάση κανένα. Τόσο γρήγορα έτρεχαν! Μά να ένα μικρούτικο, αυτό πλέον δεν του γλυτώνει. Έκτύπησε δυνατά με τό μαστίγι τό άλόγο του και άρχισε τό κυνηγι. Έτρεχε τό μικρούτικο και άλλαζε γρήγορα, γρήγορα τά ποδαράκια του. Λίγο ακόμη και θα τάφτανεν ο Νίκος. Μά τη στιγμή που άπλωσε τό χέρι του να τό πιάση από τές άνοιχτές φτερούγες, τό παιδάκι πέταξε σαν περιστέρι ψηλά στον άέρα και άφησε τό Νίκο να τό θεωρη χάσκοντας.

Τη στιγμή εκείνη άκούσθηκν από μακράν ένα τραγούδι τόσον εύμορφο και γλυκό, που ο Νίκος εκαρφώθη ακίνητος στη θέσι του και άκουεν, άκουεν. Τέτοιο τραγούδι δεν είχε ποτέ άκούση ούτε από τό φωνογράφο άκόμη, που στεκότανε στη γωνία στη σάλα και τραγουδούσεν, όταν τόν κουρδίζει ο μπαμπής.

Στό άκουσμα του τραγουδιού, τά παιδάκια όλα ήσυχά, ήσυχά ήπικαν στη γραμμή και έφυγαν. Από πίσω άκολούθησε και ο Νίκος και σε λίγο βρέθηκν όλα μπροστά σ' ένα όλόχρυσο θρόνο, έπάνω στον όποιον εκάθητο ένας εύμορφος και γλυκός γέρος με μακρά κάτασπρη γενειάδα και με μάτια που έλαμπαν σαν τόν ήλιο. Ο Νίκος έφοβέτο τούς γέρους γιατί παίρνουν τά παιδιά και τά βάζουν στα σακκούλια τους και ή μαμμά του, όταν ο Νίκος έχαμεν άτα-

ξίες, τόν εφοβέριζεν ότι θα φωνάξη του γέρου να τόν πάρη. Γι'αυτό λοιπόν έστέκετο παράμερα σαν φοβισμένος. Μά σαν είδεν ότι ο Μεγάλος εκείνος Γέρος όχι μόνον δεν έπαρνε τά παιδιά, αλλά τά φώναζε με άγάπη κοντά του και τά χάιδευε με γλυκό χαμόγελο στα χείλη, έπλησίασεν ένα απ' αυτά κ' ερώτησεν.

«Αυτός ο γέρος δεν παίρνει παιδιά;» «Όχι—του είπεν εκείνο με γέλια,— αυτός είναι ο καλός Θεός, που αγαπά όλα τά καλά παιδιά».

Την στιγμή εκείνη φάνηκν ένα σύννεφο χρωστωμένο γύρω-γύρω, σαν εκείνα που φαίνονται μερικά βράδυα στη Δύσι, και άπάνω στο σύννεφο αυτό πατούσε μία πανεύμορφη γυναίκα μ' ένα παιδάκι στην άγκαλιά της. Ο Νίκος μόλις την είδε, την εγνώρισε. Ήταν ή Παναγίτσα με τό παιδάκι της, που έστέκετο στο είκονοστάσι, στη γωνία του σπιτιού. Εκεί τόν έφερε κάθε βράδυ ή μαμμά του, του σταύρωνε τά χέρια και έλεγε την προσευχή του: «Παναγίτσα μου, φύλαγε τόν μπαμπά, τη μαμμή, τ' αδέλφια μου και όλους τούς καλούς άνθρώπους». Ο Νίκος άμα είδε την Παναγίτσα με τό παιδάκι της, θυμήθηκν και τη δική του μαμμά και γύρισε δέω κ' εκεί τό βλέμμα του για να την εύρη. Μά δεν ήταν εκεί. Τότε βίρεσε τό άλόγο του κ' έφυγε για τη μαμμά. Αφήκν πιά τό φός κ' έχώθηκν καταβαίνοντας μες τό σκοτάδι. Σε λίγο ο Νίκος και τ' άλόγο του βρέθηκν από πάνω από την άγριεμένη θάλασσα. Τά κύματα έτηκόνοντο άφρισμένα ψηλά κ' έφταναν τά πόδια του Νίκου. Τά χέρια του έτρεμαν από τό φόβο και κρύος ιδρώτας έβρεχε τό μέτωπό του. Και σε μία στιγμή, που ένα κύμα μεγάλο τόν έλουσε με τ' άμυρά νερά του, ο Νίκος άφίνει τ' άλόγο του και μπλούμ πέφτει στη θάλασσα. «Μαμμά μου!» εφώναξε με τρέμο— κ' έξύπνητε... βρεγμένος.

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΥΡΩΝ ΚΑΙ ΣΑΡΗΣ

Μιά μέρα, κατά τό 1810, από τό Κάτω Σιντριβάνι, τό έπίσημο τότε καφενείο των τουρκοκρατούμενων Αθηνών, έτυχε να περνά ο λόρδος Βύρων με τό δραγουμάνο του. Τόν προσκάλεσαν λοιπόν οι Τούρκοι να του δώσουν καφέ. Οι Τούρκοι την ήμέρα εκείνη είχαν πολλή διάθεση. Κοντά σ'άλλα ήρθε και ο λόγος για έναν έπίσημον Έλληνα, που ευρέθη τή νύκτα σκοτωμένος, και έδειχταν τάχα πως τούς μέλει ν' ανακαλύψουν τόν ένοχο.

— Μη σκοτίζεστε, είπεν ένας από τούς Τούρκους, ο πιο χωρατζής, θι τόν έφαγε ή Λάμα.

— Αυτό θα είναι, αυτό θα είναι! είπαν όλοι και έβαλαν τά γέλια, αλλάζοντας και κουβέντα.

Ο Βύρων εδθύμωσε πολύ, και σηκώθη και έφυγε, χωρίς να τούς άποχαιρετήση. Λίγα βήματα παρακάτω έλεπει να περνά με πολλή προφύλαξη ένας Χριστιανός, νέος, ώραιός, ξανθός, ψηλός και ευρωστός. Τόν φωνάζει:

— Έίσαι Έλληνας; — Ναι, Μυλόρδε.

— 'Αθηναίος ;
— Μάλιστα.
— Και γιατί περπατείς με τὸ κεφάλι σκυμμένο ;
— Γιατί μου χρειάζεται, Μυλόρδε, τὸ κεφάλι μου.
— Δούλοι Π... Εἶστε ἀνάξιοι νὰ ἔχετε τοῦ 'Ελληνος καὶ τοῦ 'Αθηναίου τὸ ὄνομα !..
— 'Ελληνες καὶ 'Αθηναῖοι, Μυλόρδε, εἶμαστε μόνο στὸ σπῆτι μας.
— Ἀφοῦ τοῦ ἀποκρίθηκα ἔτσι τοῦ λέγει τότε ὁ Βύρων.
— Ἔρρεις γιατί μέναιτε 'Ελληνες μόνο στὸ σπῆτι σας ; εἶστε δ ε ι λ ο ί !
— Δὲν εἶμαστε ὅλοι, Μυλόρδε, δειλοί.
— Τότε γιατί ἡ Λάμα τρώει μόνο 'Ελληνες ; !..

(Καὶ λέγοντας αὐτὸ ὁ Βύρων, ἀγριεμένος, τὸν ἐκούνησε ἀπὸ τὸν ὤμο, σὰν νὰ κοιμώτανε βαθεῖα καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἐκπνίση.)
— Σ' αὐτὸ ἔχεις δίκιο, Μυλόρδε ἀλλὰ... σοῦ δοκίμομαι, πὸς θὰ φάη καὶ Τούρκους.
Καὶ ἔφυγε μετ' τὸ κεφάλι τώρα ψηλά, ἐνῶ τὰ μάτια του λετούσαν φλόγες.
Τὴν ἄλλη μέρα βρέθηκε σκοτωμένος ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγριώτερου Τούρκους, τὴν ἄλλη ἄλλος, τὴν ἄλλη ἄλλος... Στὰ τελευταία τὸν ἔνοιωσαν, ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν πιάσουν στὰ βουνά !..

Νικόλα Σαοῆ τῶλεγον αὐτὸ τὸ παλληκάρι. Στὴν 'Επανάστασι ἦτον ὀπλαρχηγός. Πολεμοῦσε σὰ λιοντάρι. Σὲ μιὰ μάχη ποῦ ἦσαν πιά στὰ χέρια καὶ δεκάτιζε τοὺς ἐχθρούς, τὸν ἔπιασαν αἰχμάλωτο καὶ τὸν πῆγαν δεμένο στὴν Λάρισα. Στὴν 'Αθήνα τὸν εἶχαν γιὰ χαμένο. 'Απὸ τὴ Λάρισα κατῶρθωσε κι' ἔφυγε καὶ ἀφοῦ, μετὰ τὸ σπῆτι καὶ ῥοῦχα ποῦ φέρσε, περιπλανήθηκε κάμποσο καιρὸ, ἔφθασε τέλος στὴν 'Αθήνα τὴν ἡμέρα ποῦ τοῦ ἔκαναν τὸ μνημόσυνο του. Ὁ Σαοῆς αὐτός, ποῦ ἦτον ἡ πολεμικὴ δόξα τῶν 'Αθηναίων, θὰ γινότανε ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλεῖτους ἀνδρας τοῦ 'Αγῶνος, ἀλλὰ τὸν σκότωσαν στὰ πρῶτα ἔτη...
(Ἀπόσπασμα) ΑΙΖΑΜΗΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ὁ Γιαννῖς ἀνεχώρησε. Καθ' ὅδον συνήντησε τοὺς χωρικοὺς τῆς Ροχέττης, τὶ ὁποῖοι προσέτρεχον ἤδη βλέποντες τὰς τεραστίας λαμπάδας, τὰς ὁποίας ἔσχημάτιζαν αἰωνεῖα δένδρα, καϊόμενα μέχρι τῆς κορυφῆς. Ἐφερον πελέκεις καὶ κἀδους. Μετ' ὀλίγον, ἐνῶ ἔσχηματιζέτο μία πυροσβεστικὴ ἀλυσίς, ἀπὸ τῆς τᾶφρου μέχρι τῆς ἐστίας τοῦ πυρός, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐρόπιπετο ἄρθρον νερόν, ἰσχυροὶ ὑλοτόμοι ἤρχισαν νὰ καταρρίπτουν μίαν σειρὰν δένδρων, ἀπροσβλήτων ἀκόμη, διὰ νὰ ἐντοπίσουν τὴν μᾶστιγα.

Ἦσυχάσαν ὀλίγον ἡ Καμίλλη, ἔτρεξε νὰ ἰδῆ τί γίνεται ἡ μητέρα τῆς. Οἱ ἀσυνήθεις ἐκείνοι κρότοι, αἱ φωναὶ, τὰ κτυπήματα τῶν πελέκειν ἀντιχρόντα εἰς τὴν ἡσυχον νύκτα, εἶχον κατανικήσει τὴν νάρκη τῆς μαρκησίας, ἡ ὁποία ἐκτύπησε τὸν κώδωνα διὰ νὰ μάθῃ τί συμβαίνει.

Δὲν ἔλαβε καμμίαν ἀπάντησιν, διότι

καὶ οἱ δύο ὑπῆρταν ἀπετέλουν κρῖκος τῆς ἀνθρωπίνης ἀλύσεως, ἡ ὁποία ἐξηκολούθει νὰ καταδρέχῃ τὴν ἐστίαν τοῦ πυρός, ἀλλὰ χωρὶς σοβαρὸν ἀποτέλεσμα.

Ἡ κυρία Ριονσαί, ἀνακαθίσασα ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, ἠτοιμάζετο νὰ σηκωθῆ διὰ νὰ ἰδῆ μὲν τῆς τί συμβαίνει, ὅταν εἰσῆλθεν ἡ Καμίλλη κ' ἐρρίθη εἰς τὸν λαιμὸν τῆς μετὰ λόγια καθηγουχαστικά.

— Μὴ φοβάσαι, μητερούλα, κ' ἐδῶ δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος. Μόνον ἡ ἀκρὴ τοῦ πάρκου καίεται καὶ ὅλη ἡ Ροχέττη πολέμα τώρα νὰ τὴν σβύσῃ.

— 'Αδιάφορον θέλω νὰ σηκωθῶ, ἀγάπη μου, καὶ νὰ εἶμαι ἕτοιμη διὰ κάθε ἀνεξοχόμενον. Θελω ἀκόμη νὰ ἰδῶ τὴ φωτιά. Ὅτ' ἤμπορέσω χωρὶς πᾶν κῶπο ;

— Ναί, μητερούλα μου, ἀρκεῖ ν' ἀναίεθς ἕως τὴν ταρατσα.

Ὁμιλοῦσα ὀλογόν, ἡ Καμίλλη τὴν ἐβοήθησε νὰ ἐνδύθῃ, κατέπιν τὴν ὠδή-

«Δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ πᾶτε μακρύτερα...» (Σελ. 102, στ. γ')

γησεν εἰς τὴν ταρατσαν καὶ τῆς ἔδωσεν ἕνα κάθισμα.

Αἱ ὑποψίαι τοῦ σιδηροδρομικοῦ φύλακος.

Τὸ θέαμα ἦτο συγκινητικώτατον.

Τὸ πῦρ, ἂν καὶ πολεμώμενον, ἠγωνίζετο νικηφόρος, διότι ἐλλείπει ἀντίλας, δὲν ἤμποροῦσαν νὰ τὸ προσβάλλουν εἰμὴ κάτωθεν.

Αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων ἐξηκολούθουν νὰ καίωνται.

Κάπου-κάπου, κάποιος ἀπὸ τοὺς ὑπερηφάνους ἐκείνους γίγαντας κοτέρρειεν ἕν μέρει· οἱ μεγάλοι του κλώνοι ἐθροῦοντο καὶ πίπτοντες εἰς τὴν ἐστίαν τοῦ πυρός, τὴν ἔτρεφον ἀκόμη.

Φοβερὸς φόβος ἐπηύρανε τὴν φρίκην, τὴν ὁποίαν ἐπροξένει ἡ τεραστία αἰματόχροους λάμπης, ἡ δὲ Καμίλλη ἤρχισε νὰ νηυσυγῆ ἂν θὰ ἐπρόφθαναν οἱ ὑλοτόμοι νὰ ἐντοπίσουν τὴν μᾶστιγα καὶ νὰ προσφύξουν ἐν ἀπλοῦν παραπέτασμα δένδρων, ἐκτεινόμενον πρὸς βορρᾶν κατὰ μῆκος τῆς τᾶφρου.

Ἐν τούτοις οἱ χωρικοὶ εἰργάζοντο δραστηρίως. Ἀγαποῦσαν τὸν πύργον ἐκείνον, μετὰ ὅλον τὸν φυσικὸν τὸν ἐγωισμόν' ἐγεννήθησαν ὑπὸ τὴν σκιάν του καὶ εἶχον ἀνεκάνει ἐμπρὸς τῶν τῶν ὠραίων ἐπιεληκτικῶν του ὄγκων. Διὰ τοῦτο ἠγωνίζοντο τώρα νὰ τὸν σώσουν.

Εἰς ὅλους ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ ὁσμὴ τοῦ πετρελαίου, ἡ ὁποία ἀνεδίδετο ἔχι μόνον ἀπὸ τὰ καϊόμενα δένδρα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλα μὴ προσβληθέντα ἀκόμη ὑπὸ τοῦ πυρός.

Καὶ ἐνῶ οἱ ὑλοτόμοι ἐκτυποῦσαν μετὰ ὄλην τὴν δύναμιν, ὁ δήμαρχος καὶ ὁ πάρεδρος συνέλεγον ἐπὶ τοποῦ πληροφορίαις, διὰ νὰ συντάξουν μίαν ἐκθεσιν περὶ τῆς καταστροφῆς διὰ τὰς Πυρασφαλιστικὰς Ἐταιρίας.

— Δὲν ἔχετε ἀνάγκη νὰ πᾶτε μακρύτερα, γιὰ νὰ μάθετε τί συνέβη, εἶπεν ὁ σιδηροδρομικὸς φύλαξ σκυπιζῶν τὸν ἰδρωτὰ του· κάποιος, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ τὸν πύργον, ἀλείψε τὰ δένδρα μετὰ πετρελαίου κ' ἔβαλε φωτιά σὲ τρία διάφορα μέρη. Αὐτὸ πιά εἶνε ὀλοφάνερο.

— Μὰ ποῖος νὰ εἶνε αὐτός ὁ κακοῦργος ; ἠρώτησεν ὁ δήμαρχος, μὴ τολμῶν ν' ἀναλάβῃ τὴν εὐθύνην μιᾶς καταγγελίας.

— Ὡ, τὸν ξέρετε πολὺ καλά, ὅπως κ' ἐγὼ, ἀπήντησεν ὁ φύλαξ, ἀναλαμβάνων τὸν πέλεκυν του. Καὶ ὅλοι ἐδῶ πέρα τὸν ἔξερουν... Δὲν εἶνε ἀλήθεια, παιδιά ;

— Ἀλήθεια ! ἀνέκραξαν πολλοὶ χωρικοὶ.

— Ἀπέδειξίς, ὑπέλαβεν ὁ φύλαξ, οἱ κάποιος αὐτὸς δὲν ἤλθε νὰ σβύσῃ τὴ φωτιά μαζί μας. Καὶ ὅμως τέσσερα ζευγάρια χέρια παραπάνω θὰ ἦταν καὶ τί.

Ἐπιδοκιμαστικὸς ψιθυρὸς ἠκούετο ἀπὸ παντοῦ. Ὅλοι ἦσαν βέβαιοι, ὅτι ὁ ἐμπρηστής τοῦ ὠραίου πάρκου ἦτο ταπεινὴ ἐκδικητὴς τοῦ κακοῦ Μπεσού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ἐμπρησταὶ καὶ σωτήρες.

Εὐτυχῶς οἱ γενναῖοι ὑλοτόμοι κατῶρθωσαν νὰ καταρρίψουν τὰ καίοντα δένδρα διὰ νὰπομονωθῆ τὸ πῦρ, τὸ ὁποῖον ἄρισαν πλέον νὰ σβύσῃ μόνον του.

Ἡ ἐσχάτη τοῦ πάρκου, ἡ ὁποία ἔ-

φανε μέχρι τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, εἶχε καταστραφῆ, καθὼς καὶ ἡ θαυμαστὰ δεινροστονία τῶν πελεσῶν, ἡ ὁποία ὠδήγει εἰς τὴν κινήτην γέφυραν.

Μετὰ μὲν ἄλλο πρᾶγματι μορθηριαν ὁ Μπεσού εἶχεν ἐκλέξῃ διὰ τὸν ἐκδικητικὸν τοῦ ἐμπρηστικῶν τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ πάρκου.

Ἦξευρεν ὅτι ἐκεῖ ἦσαν τὰ ὠραιότερα δένδρα. Ἦξευρεν ἀκόμη, ὅτι ἂν ἀπαξ ἀπεγυμνοῦτο ὁ πύργος ἀπὸ τὸν θαυμασιον καὶ αἰωνόβιον ἐκείνον στολισμὸν του, ἑκατομῦρια δὲν θὰ ἔφθαναν νὰ τοῦ τὸν ἀποδώσουν.

Πολὺν καιρὸν ἡ οἰκογένεια Μπεσού ἐσχεδιάζεν αὐτὸ τὸ ἐγκλήμα.

Κάθε βράδου, οἱ πέντε, ὄθλιοι μετὰ τοὺς ἀγκῶνας στηριγμένους ἐπὶ τῆς ρυπαρᾶς τραπέζης τοῦ δείπνου τῶν συνωμῶν καὶ συνεσκέπτοντο περὶ αὐτοῦ.

— Τὰ θέλουν λοιπὸν τὰ δένδρα τους, εἰ ; ἐμούργηζεν ὁ Μπεσού· πολὺ καλά ! κ' ἐμεῖς τοὺς τὰ καίμε !

Ἦσαν μᾶλλον κακοὶ παρὰ πονηροὶ καὶ δι' αὐτὸ ἐνήργησαν ἀδεξίως. Αὐτοὶ ποῦ δὲν ἔκαιαν εἰς τὸ σπῆτι τῶν παραπλασματικῶν, ἠγρόσαν τὴν προηγουμένην ἑβδομάδα εἰκοσι λίτρας πετρελαίου εἰς δύο δόσεις, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐξέπληξε τὸν παντοπώλην, μολοντι τῷ ἔδωσαν τὴν ἐξήγησιν διὰ τὸ ἦθλον νὰ ποτίσουν τὰ δένδρα τῶν «γιὰ τὸ σκυλῆκι».

Ἐπειτα, μόλις ἔβαλον φωτιά, ἐγύρισαν εἰς τὸ σπῆτι τῶν καὶ ἐκλείσθησαν, προσποιούμενοι ὅτι ἐκοιμῶντο, ἐνῶ ὅλοι οἱ γείτονες εἶχον τρέξῃ νὰ βοηθήσουν.

Μετὰ τὴν ἀποτροπὴν τοῦ μεγάλου κινδύνου, οἱ κάτοικοι τῆς Ροχέττης συνωμῶντο περὶ τοῦ ἐγκλήματος. Ἐξέβραζαν τὸς ὑποψίας τῶν καὶ ἐξεδήλουν τὴν ζωηράν των ἀγανάκτησιν.

Πολλοὶ κατοικίαι ὑπῆρχον πλησίον τοῦ πάρκου, αἱ ὁποῖαι ἐκινδύνευσαν νὰ καταστραφῶν μετ' αὐτοῦ. Τοῦτο ἐξήπτεν ἀκόμη περισσότερον τὴν ὀργὴν τῶν χωρικῶν.

Ἡ πυρκαϊά, μὴ εὐρίσκουσα τώρα νέαν τροπὴν, ἤρχισε νὰ καταπίπτῃ. Ἐπάνω, ἀπὸ τὴν ταρατσαν, ἡ μαρκησία μετὰ ἀγωνιάδες ὄμμα τὴν παρηκολούθει. Πλησίον τῆς ἐκλήθητο ἡ Καμίλλη. Ἄλλ' ὅταν εἶδε τοὺς χωρικοὺς ἐτοιμαζομένους νὰ φύγουν, εἶπε :

— Συγγνώμη, μαμμὰ, πρέπει νὰ

πάγω νὰ τοὺς μιλήσω, νὰ τοὺς εὐχαριστήσω.

— Πήγγαινε, κόρη μου, εἶπεν ἡ κυρία Ριονσαί· διαβίβασέ τους καὶ τὴν ἰδικὴν μου εὐγνωμοσύνην καὶ κῦτταξε πὼς θὰ μπορέσει θὰ τοὺς ἀνταμείψῃς, διότι ἐκοπίασαν πολὺ.

«Κάθε βράδου οἱ πέντε ὄθλιοι συνεσκέπτοντο...» (Σελ. 103, στ. α')

Ὅπου ἀναμειγνύεται ὁ Δυρᾶν

Ἡ Καμίλλη κατῆλθε τρέχουσα, ἐπέρασε τὴν γέφυραν καὶ ἔφθασε τοὺς χωρικοὺς, οἱ ὁποῖοι, ἄμα τὴν εἶδαν, ἐστάθησαν τὴν χειρὸς ἐξήγησαν.

— Ἐρχομαι, τοὺς εἶπε, νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ὅλους ποῦ μᾶς ἐσώσατε. Καὶ ἡ μαμμὰ σᾶς ἐπαράζει τὴν μεγάλην τῆς εὐγνωμοσύνην διὰ τοὺς κόπους ποῦ ἐκάματε.

— Χρὸς μας, ἀπεκρίθη ἕνας ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς· δὲν μποροῦσαμε βέβαια νὰ σᾶς αἰσίσουμε ἔτσι !

— Ἦθελαν πολὺ νὰ σᾶς ἀνταμείψω, ὑπέλαβεν ἡ νεάνις, μετὰ ἀπερίγραπτον γλυκύτητα, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω τί νὰ σᾶς προσφέρω. Θέλετε, πρὸς τὸ παρόν, νὰ δεχθῆτε ἀπὸ ἕνα πατηράκι κρασί ;

Μερικοὶ ἠτοιμάζοντο νὰ δεχθῶν, ἀλλ' ὁ Δυρᾶν, ὁ γνωστός μας, τοὺς ἐμπόδιζε λέγων :

— Καὶ ποῦ νὰ βρεθῶν ἐδῶ τέσσα πο-

τήρια κρασί ὅσοι εἶμαστε ἄνδρες καὶ γυναῖκες ; Τί διάβολο ! δὲν εἶμαστε σὲ καμμιά ταβέρνα τοῦ μεγάλου χωριοῦ, ὅταν γίνεται πανηγύρι ! Πᾶς θέλετε τὸ ὠραῖο αὐτὸ κορῖτσι νὰ κεράσῃ τόσον κόσμο ; Ὅχι, ὄχι ! δὲν ἀξίζει τὸν κόπον ποῦ θὰ τοῦ δίναμε. Πᾶμε τώρα ὅλοι νὰ κοιμηθῶμε κ' ἄς μὴ μιλοῦμε πιά γι' αὐτὰ ποῦ ἔγειναν, παρὰ γιὰ νὰ βροῦμε μετὰ τὴν τῆς θὰ φανερωθῶν καὶ θὰ τιμωρηθῶν οἱ κακοῦργοι. Ἐγὼ ἕνα μόνο ζητῶ ἀπὸ τὴν δεσποινίδα, προσέθεσε στορεόμενος πρὸς τὴν Καμίλλη, νὰ λάβῃ τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ σφίξῃ μετὰ τὸ ἄσπρο τῆς χερᾶν τὴ μαύρη μου χερσούκλα !

— Ὡ πολὺ εὐχαριστῶς, καλέ μου Δυρᾶν ! ἀπήντησεν ἡ Καμίλλη, τείνουσα πρὸς τὸν τεχνίτην τὴν λεπτήν τῆς χεῖρα.

Ἐγὼ εἶδεσαι ἀπὸ τὸν κύριο Πέτρο ; ἠρώτησεν ὁ Δυρᾶν χαμηλοφώνως.

— Δυστυχῶς ὄχι, ἀπήντησε περίλυπος ἡ νεάνις. Τὰ ἴδια τοῦ μπουμπά ! εἶμαι καταστενοχωρημένη. Ὁ διανομέας τοῦ Ταχυδρομείου ἔχει νὰ πατήσῃ στὸν πύργον τῆς Ροχέττης !...

— Μὰ γὰρ δὲν ἐλάβατε νομίζω ἕνα γράμμα συστημένο ;

— Ὅχι.

— Δὲν γίνεται ! Γιὰ θυμηθῆτε καλλιτέρα, δεσποινίς Καμίλλη ! Τὸ ὑπογράψατε.

— Σᾶς βεβαίω ὅτι ὄχι !

— Ὡ, ὦ ! ἔκαμεν ὁ χωρικός, αὐτὸ εἶνε σπυροδαῖον ! Ἀλλὰ θὰ ξανάθωμε τὴν ἡμέρα ἐστὸν πύργον καὶ θὰ ἰδοῦμε τί πρέπει νὰ γίνῃ. Χαίρετε, δεσποινίς !

Ἐν τῷ μεταξῷ τὸ πλῆθος εἶχεν ἀποχωρήσει.

Δὲν ἔμενε πλέον παρὰ ὁ Δήμαρχος, ὁ ὀλίγον στενοχωρημένος, διότι ἦτον ἕνας χωρικός γονιδρὸς καὶ ἀδεξίος, ὁ γονιδρὸς ἴσως καὶ ὁ ἀδεξιώτερος ἀπ' ὅλους, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ὁ πλουσιώτερος.

Ἦθελε κάτι νὰ πῆ καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν νεαρίν πυργοδεσποινίδα, ἕνα φιλοφρόνημα, ἕνα καλὸν λόγον, ἀλλὰ δὲν ἤμποροῦσε νὰ εὐρῃ.

(Ἐπεται συνέχεια)

«Ὡ, πολὺ εὐχαριστῶς, καλέ μου Δυρᾶν ! ἀπήντησεν ἡ Καμίλλη». (Σελ. 103, στ. γ')

Η ΟΔΥΣΣΕΙΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 92.)

— «Καυμένο, καυμένο μου παιδί, είπα μία γηραιά δρυς' μία μόνη ακτίς ήρκεσε δια να σε κάμη, τόσο ωραίαν' αν έμενες πάνα έτσι, οι άνθρωποι θα σε έχάλυον πάρα πολύ συχνά, και τότε θα υπέφεραν θλίψεις περισσότερας από όσας είμπορουν να υποφέρουν. Πρέπει να μείνεις για πάντα σκοτεινή και ψυχρά».

Πικρόν δάκρυ εκύλησε βραδέως επί μιας αγριολέπτας εις τους πόδας της Οδύνης. Το άνθος ανέδωσε γλυκεϊαν ευωδιαν και έψιθύρισε ευχαριστιαν δια την σταγόνα της δρόσου, την όποιαν του έρριψαν.

Η μικρά κόρη, χωρίς ν' αναπαυθῆ, εξηκολούθησε τον δρόμον της έως ότου έφθασεν εις μεγάλην ήσυχον λίμνην. Τιποτε δεν ένεινέτο εκεί, ή έσπέρα μόνη διήρχετο επί του ύδατος, προχωρούσα

μέσα εις την σκιάν, ενώ περίξ της ρόδινοι γραμμαί έχαράσσοντο επί της λίμνης' ένίοτε κανέν άστρον έπιπτε και έμενεν άκίνητον επί της σιωπηλής έπιφανείας.

Η Οδύνη έβύθισε το αδύνατον της χεράκι εις την λίμνην, και κατόπιν το έβαλεν επί του μετώπου της. Η έσπέρα διήλθε πλησίον της και έψιθύρισε.

— «Καληνύκτα' ύπνον έλαφρον και χωρίς όνειρα! Λησμόνησε την λύπην σου».

Η Οδύνη την ήκολούθησε δια του βλέμματος και έγόγγυσε χαμηλοφώνως:

— Μίαν μόνην φοράν ήδρα την άναπαυσιν εις το δάσος, μίαν μόνην φοράν έλησμόνησα την λύπην μου, με την ακτίνα εις την καρδιάν μου, — άλλ' έπέρασε και αυτό».

Ρεμβώδης ή κόρη παρετήρησε την λίμνην' δροσερά αυρα έπνεεν εξ αυτής, και υπεράνω έχρέμαντο νέφη σκοτεινά.

Αίφνης ή Οδύνη είδεν ένα φώς έρυθρόν, μεγαλειότερον, λαμπρότερον του φωτός των άστέρων, να πίπτη έντός της λίμνης και να λάμπη μέσα εις το σκοτός.

Έσήκωσε τα μάτια της και παρατήρησεν ότι το φώς προήρχετο από μίαν σκιάν πλησίον της λίμνης' ή σκιά εκείνη ήτο όλη σκεπασμένη από κισόν, και μόνον το άνοιχτόν παράθυρον ήτο φωτισμένον.

«Περίεργον, έκέφθη ή Οδύνη, έδώ δεν ήλθα ποτέ άλλοτε, και έντούτοις κάποιος κάθεται εις αυτό το σπίτι».

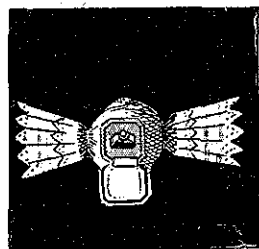
Έπληκτίσας σιγά το παράθυρον. Πρό αυτού έκάθητο μία γυναίκα θαυμασίως ωραία, με χιονόλευκον κόρην και μακράν άπαλήν έσθήτη' λεπτόν ύψος και έκάλυπτε την κεφαλήν της. Έγραφε προσεκτικά εις ένα μεγάλον βιβλίον με σταθεράν χείρα, και άυστηρά, άποφασιστική ρυτίς αυλάκωνε το μέτωπόν της.

(Έπεται το τέλος)

KARMEN SYLVA

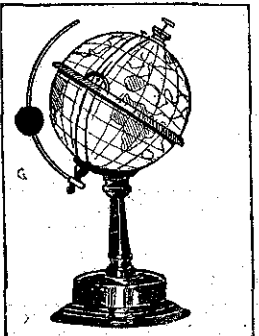
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Ευχάριστος Εκπληξίς

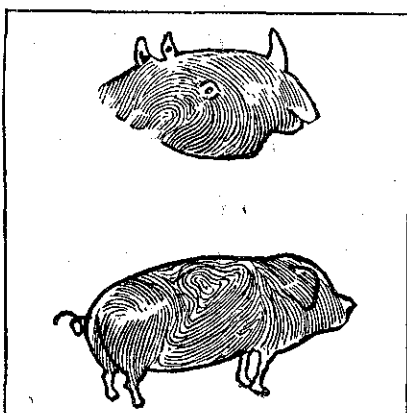
Είς μέγα γεύμα, δοθέν υπό πλουσίου Αμερικανού επ' ευκαιρία του νέου έτους, ό άμφιτρόων έμοίρασαν εις όλους τους προσκεκλημένους του «όδιδας με εκπληξίς», οι όποιοι άνοίγουν με κρότον και περιέχουν συνήθως δώρα μικράς αξίας, χάριτα κομψοτεχνήματα και τα τιαύτα. Άλλ' ό ζάμπλουτος Αμερικανός έκέφθη να βάλη κοσμήματα άληθινά. Ούτω μία κυρία εύρε μέσα εις την «όδίδα» της ένα θαυμασίον δακτυλίδι με μαργαριτάρι, αξίας άνω των είκοσι χιλιάδων φράγκων!

Περίεργος εφεύρεσις

Ένας έπιστήμων, ό κ. Όδερτόν, επένθησεν εσχάτως μίαν υδρόγειον σφαίραν, επί της όποιας έφαρμόζεται ειδικόν μηχανήμα. Με το μηχανήμα αυτό είμπορεί κανείς να εύρίσκη άμεσως την ακριβή ώραν, την όποιαν έχουν εις είονδήποτε σημείον της σφαίρας.

Νέον είδος ζωγραφικής

Τάποτυπώματα των δακτύλων έχουν, καθώς ξεύρετε, περιεργότατα σχήματα. Με την βοήθειαν αυτών, και χωρίς να ξεύρετε πολλήν ζωγραφικήν, είμπορείτε να ζωγραφίσετε πολλά και διάφορα πράγματα. Πρός τούτο άρκεί να μουντζουρώσετε όλιγον τα άκρα των δακτύλων σας με μολύβι ή με μελάνην σφραγίδος και να τα πιέσετε εις το χαρτί. Έπειτα με το μολύβι ή με την πένναν προσθέτετε μερικάς γραμμάς και συμπληρώνετε τάποτυπώματα, όπως σας δείχνει ή άνωτέρω εικών και όπως είμπορεί να σας όδηγήση ή φαντασία σας. Κάμετε έτσι χοιρίδια, αγριοχοίρους, κήτη, έλέφαντας και όλα τα ζώα της Κίτωτος. — Το παιχνίδι αυτό είναι, αλήθεια, όλιγον μουντζούρικο. Άλλά χρειάζεται προσοχή και πλύσιμον άμέσως των χειρών, δια να μὴν έγχη παράπονα ή μαμά...

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Έφθαρμένη έπιγραφή

Έστίλη από Ένα Χιωτάκι
N..Σ O.A K.. N..Σ A.O.EI
Ζητείται ή άνάγνωσις της έπιγραφής ταύτης.

β') Παίγνιον

Έστίλη υπό του Παραδεισίου Πτηνού

ΑΣ	ΒΡΑΙ	ΚΕΣ	ΟΙ	ΟΙ
Ε	ΛΩ	ΦΟΙ	ΒΑ	ΡΙ
ΝΙ	ΝΙ	ΒΥ	ΣΥ	ΟΙ

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαι αύται ώστε ναποτελεσθούν τέσσερες άρχαιοί λαοί.

Άήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και το Έξωτερικόν, είμπορεί να στείλη τας λύσεις εις το γραφεϊόν μας (38, όδός Έυριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιευθούν. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον άποτελεσθή, θα έγγράψωμεν και πάλιν δια κλήρον μερικούς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις του 10ου φύλλου

α') Λύσανδρος, Καλλικρατίδας, Έπαμεινώνδας, Νικίας. β') Η Διαπλάσις είναι περιοδικόν δια παιδιά, εφήβους και νεάνιδας.

Έδε τον Όδύνην του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη του, Κεφ Β

ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

Ένα ψιθύρισμα που μόλις άκούγετο, ένα ψιθύρισμα σιγαλό, μιάς γλώσσας άρμονιακής, με έκαμε να σταματήσω και να δώσω προσοχήν. Η σγαλή αυτή φωνή έβγαλεν από ένα μισοχαλασμένον τοίχον που έκλεινε μίαν αυλή. Δεν ήταν βέβαια φωνή άνθρωπινή ή γλυκειά, ή μελωδική ή μισοβυμένη έκείνη φωνούλα.

Κανείς δεν ύπήρχεν εις έκείνο το μέρος, κανείς, παρά δύο μεγάλα τριαντάφυλλα που θι τα είχαν πετάξει εκεί πρό όλιγου. Και όμως ό ψιθύρος εξηκολούθει και δεν ήργησα να καταλάβω ότι οι συνομηληταί ήσαν τα δύο τριαντάφυλλα. Έσκυβα ν' άκούσω, και σās μεταφέρω τās έκμυστηρέσεις των αύτολεξεί: — «Ναι και εγώ έλυπήθηκα που μās έχόρισαν, άλλ' ή νέα μου ζωή με έκαμε γρήγορα να το λησμονήσω, έλεγε το ένα' με έχόρισαν εις μίαν κυρίαν και έστόλιζα το όραιο σαλονάκι της, και, μιά βραδυά, τα ώρατα μαλλιά της εις ένα χορόν. Είδα πλούτη, τουαλέτες, φώτα, και τί δεν είδα! Όταν έγυρίσαμε, ή κυρία με έβαλε πάλιν εις το βάζο μου, άλλα σήμερα με εύθηξε μαραμένο και με έπέταξε. Πόσο λίγο διαρκεί ή εύτυχία αυτού του κόσμου! Άλλά στη δυστυχία μου, να μιά μεγάλη παρηγοριά: Σ' επέταξαν και σε κοντ'ί μου, και θι παθάνομε μαζί. Πές μου τώρα και την ιδική σου ιστορία» — «Εγώ δεν έζησα όπως εσύ σε πλούσιο σαλόνι, εις το άλλο τριαντάφυλλο με τη μελωδική έκείνη φωνούλα που με έλεγε θελξες, ούτε έγνώρισα τες εύτυχίες του κόσμου που λές, επαρηγόρησα όμως ένα άρρωστο κορίτσι, που πολλές ώρες δεν είχεν άλλον από με για σύντροφιά. Πώς πονούσε το καιμένο! άλλα λέγοντας εις με τον πόνο του, έβρισκε παρηγοριά. Σήμερα που μαράδηκα με επέταξεν, όχι όμως χωρίς λύπη και χωρίς να με φιλήσῃ με τα ώρατα της χείλη». «Α, ου έφάνησ πώ χρήσιμο άπ' έμε», ειπε τ' άλλο τριαντάφυλλο, και έσιώπησαν και τα δύο.

Έξόριστος Ατθίς

ΒΡΕΧΕΙ

Τικ - τικ - τικ... Κτυπάει ή βροχή τα τζάμια μονοτόνα, λυπητερά. Οι διαβάται βιαστικοί τρέχουν να κρυφθούν κάπου, για ν' αποφύγουν τη μανία της βροχής.

Ο ουρανός μολυβένιος πανιού όπου κι' αν γυρίσω τα μάτια μου.

Και όλο αυτό το μολύβι νομίζω πως κάθεται στο στήθος μου και με πιέζει, με πέζει, χωρίς να με κινή να πονώ, άλλα να νομίζω πως κάποιος χέρι άόρατο με πνίγει και με έμποδίζει ν' αναπνέω έλεύθερα...

Και ή βροχή κτυπάει στα τζάμια λυπητερά.

Μιά μπαλονόπορτα άνοίγει κι' ένα παιδάκι ροδοκόκκινο, πηδηχτό ξεπετιέται στο μπαλόνι, κι' αρχίζει να «πλιτσονί-

ξη» μέσ' στα νερά. Άλλ' έβνα χέρι, της μητέρας του ίσως, το πήρε. Και γίνεται τώρα πώ μελαγχολική ή φύσις, γιατί το παιδάκι σάν ακτίς χαράς έφώτισε για μιά στιγμή και οβύστηκε.

Και ή βροχή εξακολουθεί το μονότονο και λυπητερό της τραγουδι:

Τικ - τικ - τικ.

Έκκεντρικός

ΒΑΛΜΑΣ

Άργά, στα' σκότη του βραδού, στη νεκρική γαλήνη που γύρω - γύρω απλώνεται και κάθε τι σκεπάζει, φωνή λυπητερή ό Βαλμάς μέσα στη νύχτ'

μοιάζει παράπονο θαρρείς και μοιρολόγι μοιάζει. Κι' όλο ή φωνή του χάνεται κι' έλότεια

γιατί άλλου το θρηγό του πηγαινεί να σκορπίση.

Τρομάρα σφιγγει την καρδιά' κι' ό νοός έξαναγριζει σε παραμύθια μαγικά και μυθικά παλάτια, στο θάνατο' στα μνήματα. Να έθανασήν και δαιμόνων μελανές μορφές κι' άστραποδό-

λα μάτια...

.., Σδύστηκε πέρα ή φωνή, ξανάγινε γαλήνη. Μον' στη ψυχή το κλάμμα του άνατρι- χίλα άφίνει...

Τέλλος Άργας

Η ΞΕΝΗΤΕΙΑ

Τό παν εις έναν τόπο μελαγχολία σκορπά. Η φύσις είναι κρύα στού έένου την καρδιά.

Την εύτυχία ναύρη σ' άνάμνησι ζητεί, και την γλυκειά πατρίδα με' έλπιδ' άναπολεί.

Πόσο σκληρά ή μοίρα χωρίζει με' άπονιά, άδέλφια, φίλους, φίλες, καρδιά απ' την καρδιά!

Φυσιολίτρις

ΑΓΓΕΛΟΣ ΕΙΣ ΓΗΝ ΓΗΝ

Νέος άγγελος έπάλη έδώ κάτω δι' ύπηρεσίαν δια πρώτην φοράν, και του έδωσαν δι' όδηγον ένα ήλικιωμένον άγγελον. Έφθασαν λοιπόν ίπτάμενοι άνωθεν των θαλασσών της Μαρτινίκας, άκροβώς την ήμέραν όπου ήρχιζεν ή κρατειρά μά-

χη μεταξύ του Άγγλικού και Αμερικανικού στόλου. Ότε μεταξύ των νεφών του καπνού, ό άγγελος είδε τα πυρά των τηλεβόλων, τα κύματα γεμάτα από πτώματα και από βραχιόνια και μέλη κομμένα και αίματομένα, τα ποία βυθίζομενα, καίόμενα και τινάζομενα εις τον άέρα, και, εις το μέσοναυτής της καταστροφής, τα όπόλοιπα στρατεύματα, πολεμούντα μετ' άγριότητος: «Ανόητε, λέγει, εις τον όδηγον του, ξεύρεις τί κάμνεις; άντι να με φέρης εις την γην, με' έφερες εις την κόλασιν!» «Όχι, άπάντησεν ό οδηγός, δεν έκαμα λάθος' είμεθα ακριβώς εις την γην, και αυτοί όλοι βλέπεις δεν είναι δαίμονες, άλλα άνθρωποι.

— Οι δαίμονες δεν μεταχειρίζονται ό εις τον άλλον με τέτοιον βάφραρον τρόπον' έχουν περισσότεραν κρίσιν και πλέον από αυτό το όποιον οι άνθρωποι υπερηφάνως λέγουν άνθρωπιισμόν».

(Έκ του Γαλλικού) Άσύρματος Τηλέγραφος

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ

— Νέε στρατιώτα, που πηγαινεις; — Πηγαινω να πολεμήσω όπως άπελευθερώσω τους αδελφούς μου εκ της τυραννίας, όπως θρασού τας άλλους και τα δεσμά των.

— Είδε τα όπλα σου να είναι εύλογημένα, νέε στρατιώτα!

— Νέε στρατιώτα, που πηγαινεις; — Πηγαινω να πολεμήσω κατά των άδικων ανθρώπων υπέρ εκείνων, τους όποιους ποδοπατούν, έναντιον των δεσποτών υπέρ των δούλων, κατά των τυράννων υπέρ της έλευθερίας.

— Είδε τα όπλα σου να είναι εύλογημένα, νέε στρατιώτα!

— Νέε στρατιώτα, που πηγαινεις; — Πηγαινω να πολεμήσω για οι πατέρες μη καταφώνηται πλέον την ήμεραν, καθ' ήν άνηγγέλη εις αυτούς ότι υίός τοις έγεννήθη, ούτε αι μητέρες έκείνην, καθ' ήν έσφιξαν αυτών δια πρώτην φοράν εις τās άγκάλας των.

— Είδε τα όπλα σου να είναι εύλογημένα, νέε στρατιώτα!

Οεά Έλπίς

ΜΙΑ ΔΥΣΙΣ

Τό χιόνι είχε λυώσει πρό ήμερών. Λαμπρός ήλιος, τον όποιον κίτου κάπου έσκίαζε σύννεφο μικρό, έχρούσωνε τες χιονισμένες κορυφές του όρους και τες καταπράσινες από έλαιώνας ράχες του βουνού. Καθ' αμένη στο παράθυρο του δωματίου μου, περίμενα να ιδώ την δύσι του ήλιου' μελαγχολικά ήσαν αι σκέψεις μου έκείνη τη βραδυά. Ένώ σκεπτική έκύτταξα την άντικρυνην όχθην και το βαποράκι που με χόρι έσχίζε το κύμα, έξαφνα μιά δυνατή λάμψη έθάμβωσε τα μάτια μου: ό ήλιος έδωξε το συννεφάκι και έφάνη πάλιν μεγαλοπρεπής. Τό

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 127^{ου} ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προαδέντος την 6 Αυγούστου 1911 προς εύρεση των εις τα φύλλα της «Διαπλάσεως» Αυγούστου—Νοεμβρίου 1911 δημοσιευθεισών 171 Πνευματικών Ασκήσεων—

Ο μετά το όνομα αριθμός δηλοῖ τὰς ὁρθὰς λύσεις ἐκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως, οἱ συνοδούμενοι ὑπὸ τοῦ Ε, τὰ ἀπονεμηθέντα εἰς ἕκαστον Εὐσημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὐσημα τῶν Ἀύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Εὐσημα Ἐπιμονῶν.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πολιὸς Ἀστήρ, 154 [9+6Ε].+ (Ἰσοῦμοι χωρὶς ἀμοιβήν, δικαιοῦμενοι ὅμως νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα των εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἐπὶ πληρωμῇ ὄρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισί: Δάφνης Κλωνάρι, [137 8+5Ε].—Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα, 140 [8+5Ε].—Κερκυραϊκὴ Ἀῦρα, 148 [9+6Ε].—Ὁ Ἀδελφός, 136 [8+6Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἑλλὰς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, 122 [7+6Ε].—Φιλόπατρις Σαμία, 119 [7+6Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ρέμπελος, 114 [7+6Ε].—Υπερήφανο Γλασμί, 114 [7+5Ε].—Κορίννα, 107 [6+4Ε].

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Κυνηγὸς τῆς Ἐρήμου, 83 [5+6Ε].—Μινυληναῖο Πρωτοπαλληναρο, 52 [3+3Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Λαδωναῖος, 38 [2+2Ε].—Ἐλευθέρος Ἑλληρ, 32 [2+2Ε].

ΜΕΣΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 ἕως 15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τέλλος Ἄγρας, 151 [9+6Ε].—(Ἰσοῦμοι χωρὶς ἀμοιβήν, δικαιοῦμενοι ὅμως νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα των εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἐπὶ πληρωμῇ ὄρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισί: Υἱὸν Στοιγῆ, 119 [7+6Ε].—Υδρατικός Χάνος, 125 [7+6Ε].—Πόθος τῆς Κρήτης, 119 [7+4Ε].—Μικρὸ Διαβολάκι, 149 [9+6Ε].—Κάρομεν 146 [9+6Ε].—Ἰρις, 122 [7+6Ε].—Νέλικε, 124 [7+5Ε].—Βίαις, 121 [7+5Ε].—Ὀνειρον τῆς Κύπρου, 125 [7+5Ε].—Ἰδανικὸν τοῦ Καλλιτέχνου, 122 [7+6Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀπόγονος τοῦ Κολοκοτρώνη, 110 [7+4Ε].—Βασιλεὺς τῶν Βαλκανίων, 107 [6+5Ε].—(Ἰσοῦμοι χωρὶς ἀμοιβήν: Ὑπερασπιστὴς τοῦ Ἔθνους, 102 [6+4Ε].—Ἐαρινὴ Πρωία, 114 [7+5Ε].—Κραυγὴ Νίκης, 115 [7+5Ε].—Ἀῦρα τοῦ Ἀναύρου, 102 [6+4Ε].)

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἑλληνικὴ Θεότης, 90 [5+6Ε].—Σωφραζέττα, 89 [5+6Ε].—Πόθος τῆς Κύπρου, 86 [5+5Ε].—(Ἰσοῦμοι χωρὶς ἀμοιβήν: Ἐλευθερία, 91 [5+5Ε].—Μικρὸς Δόγης, 96 [6+4Ε].—Λευκὸν Λεῖον, 87 [5+4Ε].)

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Ἡρώς τοῦ 21, 68 [4+6Ε].—Ζαρίνη, 69 [4+6Ε].—Ἐνδοξὸς Ἰωλκίς, 42 [3+6Ε].—Πολύμη τοῦ Βυζαντίου, 69 [4+5Ε].—Ὀνειροπόλος Μεγάλης Ἑλλάδος, 60 [4+4Ε].—Ἀῦρα τῆς Μουρίσεως, 43 [3+2Ε].—Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, 42 [3+2Ε].—Ποίγη τῆς Σμύρνης, 65 [4+3Ε].—Φῶτος Τζαβέλας, 74 [5+5Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Αἰδήμιος, 34 [2+2Ε].—Ζήτω ἡ Ἑλλάς, 40 [2+2Ε].—Πύργος τῆς Βενετίας, 24 [1+2Ε].—Χρυσάνθημον, 20 [1+2Ε].—Κουτρονιόμυλος, 36 [2+2Ε].—Θαλασσία Ἀῦρα, 36 [2+2Ε].—Φραγκίσκος Ι. Τζουλάτης, 37 [2+2Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ, 146 [9+6Ε].—(Ἰσοῦμοι χωρὶς ἀμοιβήν, δικαιοῦμενοι ὅμως νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα των εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ἐπὶ πληρωμῇ ὄρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισί: Σάσα Δ. Ἀδαμίδου 88 [5+5Ε].—Παργαλὸς τοῦ Τσαῦρον, 119 [7+4Ε].—Λευκοκύματος Αἰγιαλός, 132 [8+6Ε].—Συλφίς, 145 [6+5Ε].—Ὠραία Ἀμαζόν, 85 [5+4Ε].—Ὀνειρον Δούλου Ἑλληρος, 143 [8+6Ε].—Συριανὴ Ἀῦρα, 153 [9+6Ε].—Πανελλήνιος Πόθος, 94 [6+6Ε].—Βασίλισσα τῆς Κύπρου, 115 [7+5Ε].—Ἀναγεννητὴς τοῦ Ἔθνους, 117 [7+5Ε].—Ἀθηναία Ἑλληνίς, 135 [8+5Ε].—Βραχιασμένος Βάτραχος, 142 [9+6Ε].—Ἄνε Σβύσε, 141 [8+5Ε].)

ΕΠΙΑΙΝΟΣ: Μικρὴ Ἑλληνοπούλα, 42 [3+2Ε].—Ἀλονίσκος Ι. Τζουλάτης, 36 [2+2Ε].—Ἑλλή Χωραφά, 29 [2+2Ε].—Κομποτακόνης, 25 [2+2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀγαπημένα Ἀδελφάκια, 15 [1+1Ε].—Τρελλόπαιδο τῆς Κερκύρας, 15 [1+1Ε].—Παπάκι 15 [1+1Ε].—Χαραυγὴ, 14 [1+1Ε].—Σοφία Κοζαδίνου, 12 [1+1Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὁρθὰς λύσεις ἀναμῆς ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἐξῆς: Δάφνης Στέφανος, 10 [1+1Ε].—Περικλιανόμενος Ἀθηναῖος, 19 [1+1Ε].—Δημ. Π. Σπάρης, 1.—Ἀδοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου, 14 [1+1Ε].—Ἐπικούρος Ἀπολόης, 14 [1+1Ε].—Γαλανόλευκη, 14 [1+1Ε].—Ἡχώ τῶν Ἀκροκεραυνίων, 6 [1+1Ε].—Στεναγμός Δούλης Ἡλείου, 6 [1+1Ε].—Ναυκρατοῦσα, 1.—Ἀγλαΐα Χ. Κρητικῶν, 16 [1+1Ε].—Ἀδρινή, 15 [1+2Ε].—Ἀνόνημος Ἐταιρία, 17 [1+1Ε].—Στέλλα Βιολάντη, 6 [1Ε].—Λευκοθέα, 14 [1+1Ε].—Θριαμβετοῦσα Ἑλλάς, 5 [1+1Ε].—Ἀνθισμένη Ἀναγιά, 9 [1+1Ε].—Ἀτικὴ Δόσις, 5 [1+1Ε].—Μακεδόν, 15 [1+1Ε].—Ἀναστ. Π. Παπαναστασίου, 2.—Ἀγγελὸς τοῦ Πόνου, 17 [1+1Ε].—Καυρὸν τῶν Γονέων, 4.—Δρόσος τῆς Πρωίας, 3 [0+1Ε].—Αἰμίλιος Τσοκόπουλος, 14 [1+1Ε].—Δούμισσα τοῦ Δάντου, 17 [1+1Ε].—Ὀδυσσεὺς Ἀνδροῦτσος, 8 [1+1Ε].—Νικόλ. Κοζαδίνος, 3.—Μουτζουργάτος, 3.—Νυμφαία, 3.

δωμάτιόν μου ἐγένισεν ἀπὸ φῶς χαρῶπό. Μαγευμένη ἐκύτταξα τὸ πυρῶμένο ἀστρο καὶ σιγά-σιγά μιά ἐλπίδα γεννήθηκα στὴν πονεμένη μου ψυχῇ... Ὑστερα ἀπὸ λίγο, ὁ κόκκινος δίσκος κρῦφθηκε πίσω ἀπὸ τ' ἀντικρινὰ βουνά... Τὸ δωμάτιόν μου ἐσκοτεινίσαι, μὰ τὸ φῶς τῆς ἐλπίδος π' ἀναψε μιά θερμὴ τοῦ ἡλιου ἀκτίνα, δὲν θὰ σβυσοῦν ποτὲ ἀπ' τὰ βῆθη τῆς ψυχῆς μου...

Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΓΑΛΛΟΜΑΘΕΙΣ

Ὅτε μετὰ τὴν Πρώτην Δημοκρατίαν ἐν Γαλλίᾳ κατεδύκοντο οἱ εὐγενεῖς, ἐδικάζετο κ' ἕνας, ὄνοματι κόμηξ de Saint-Germain René, ὑπὸ τοῦ λαϊκοῦ δικαστηρίου.

— Πῶς ὀνομάζεσσαι; τῷ λέγει ὁ Πρόεδρος.

- Κόμηξ de Saint-Germain René.
— Δὲν ἔχομεν ἐδῶ κόμητας! τῷ λέγει.
— Τότε εἶμαι ὁ de Saint-Germain René.
— Οὔτε δε ἔχομεν!
— Τότε εἶμαι ὁ Saint-Germain René.
— Ἄγιους δὲν ἔχομεν ἐδῶ, μόνον στὴν ἐκκλησίαν ὑπάρχουν.
— Τότε εἶμαι ὁ René.
— Οὔτε γέ ἔχομεν, τὸ γέ εἶνε βασιλικόν.

— Λοιπόν, ἐτραύλισεν ὁ δυστυχὴς εἶμαι ἀλλῶς ὁ Né (Je suis Né, τὸ ὁποῖον σημαίνει ἐγέννηθην.)

— Καί μετ' ὀλίγον θ' ἀποθάνῃς! λέγει ὁ Πρόεδρος, -ἔπευ καὶ ἔγεινεν.

Ἐξόριστος Βασιλεὺς

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΑΙ Ο

ΠΑΡΑΜΑΓΕΙΡΟΣ

Λουδοβίκος ὁ ΙΑ', καταβὰς μίαν ἐσπέραν εἰς τὸ μαγειρεῖον τῶν ἀνακτόρων του, ἐστάθη ὀλίγον πλησίον μικροῦ παραμαγεῖρου, ὅστις ἔστρεφε μίαν σούβλαν.

Τὸ χαρούμενον καὶ ἐξυπνον ὄφρος του τὸν ἤρσεε. Ἡρώτησεν αὐτὸν πόθεν ἦτο, τὸ ὄνομά του καὶ πόσον κερδίζει. Τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον δὲν ἐγνώριζε τὸν βασιλέα, ἀπήνησεν ἀνευ δυσκολίας:

— Κύριε, εἶμαι ἀπὸ τὸ Πέτρον. Ὀνομάζομαι Στέφανος Βέργιγγερ, εἶμαι παραμαγεῖρος καὶ κερδίζω ὅσον καὶ ὁ βασιλεὺς.

«Πόσον λοιπόν κερδίζει ὁ βασιλεὺς;» ἠρώτησεν ὁ Λουδοβίκος ΙΑ'.

«Κύριε, ἀπήνησεν ὁ μικρός, κερδίζει τὰ ἔξοδά του καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὰ ἰδικά μου».

Αὐτὴ ἡ ὥραια ἀπάντησις ἤρσεεν εἰς τὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος διώρισε τὸν μικρὸν θαλαμηπόλον του καὶ τὸν ἐπροστάτευσσε.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ γιαγιά.—Ἐγὼ, παιδάκι μου, ὅταν πιδῶν δὲν θέλω οὔτε μαῦρα νὰ φορέσῃτε οὔτε τὰ παρὰθωρα νὰ κλείσῃτε.

Ἡ Σιλβία.—Μὰ οὔτε ὅταν κρυόνομε, γιαγιά!

*Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καλαμιάς

Ἡ μαμά.—Τοτό, ἴλα γρήγορα νὰ σὲ ντύσω.

Ὁ Τοτός (ἀφηρημένος).—Ντύσε με κ' ἐρχομαι.

*Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαινομένου Κύματος

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 12 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ. 1,10 διὰ τὸ Ἔσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 7 οἱ ἐξῆς: 1, 8, 9, 11, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιοδοῦ 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηγητήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894-1911

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3—Χρυσὸδ. φρ. 6.

Διὰ τὰς Ἐπαρ. ἄδετος φ. 50, χρυσὸδ. 6.50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλευθερὸς ταχυδρ. τελών: Ἄδετος φρ. 7—Χρυσὸδετος φρ. 10.

Τόμοι 6: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1911, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 8—Χρυσὸδετος φρ. 10.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Ἐθναίου τῆν 15 Φεβρουαρίου 1912

ΧΑΡΙΤΕ, παιδάκι μου, καὶ τὸ σημερινὸν δωδεκάετηδὸν φύλλον. Εἶνε καὶ αὐτὸ ἀμοιβὴ τοῦ ξεσπαθώματός σας. Ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ κολουθήσων καὶ πολλὰ ἄλλα, διότι τώρα μὲ τὸν «Δὸν Κιγώτην» τὸ ξεσπαθώμα σας θὰ ἐκκολυθῆ πολὺ καὶ θὰ γίνῃ ἀκόμη ζωηρότερον.

Τέλλε Ἄγρα, εἰδᾶσα κ' ἐγὼ αὐτὰ τὰ δύο ἄρθρα εἰς τὴν «Ἐστίαν» διὰ τὸ Τζαμί καὶ μὴ ἄρσαν πάρα πολὺ. Τὸ ἀνέκδοτον ποῦ δημοσιεῖται σήμερον «Βύρων καὶ Σαρῆς», εἶνε ἀπίστανμα ἀπὸ τοῦ δευτέρου. Φέρουν τὴν ὑπογραφήν «Ἀτζαμῆς», ἀπὸ τοῦ ὄφρος ὅμως, καὶ ἀπὸ τῆς κείφην, καὶ ἀπὸ τὰς ἱστορικὰς γνώσεις, μαντεύω ὅτι εἶνε ἐνός πολὺ γνωστοῦ καὶ πολὺ αγαπητοῦ μας συνεργάτου, τοῦ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου.

Πολὺ περίεργη αὐτὴ ἡ συνθηθεὶ τῶν σχολείων σας, Ἑλληνικὸν Αἰθεθμα, νάφουν τὰς γεμερινὰς ἐξετάσεις διὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῶν Ἀποκριῶν. Ἐδῶ δὲν γίνεται τέτοια ἀνορθογραφία καὶ οἱ μαθηταὶ μένουσιν ἐλεύθεροι νὰ διασκαδάζων. Θὰ πῆς ποῖος εἶνε οἱ πῖο κερδισμένοι; Ἄ, μὴ φαίνεται, σεις...

Μοῦ ἤρσεεν ἡ ἐπιστολή σου, Τραλλιανέ, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ διαπρέψῃς ἐπίσης εἰς ὅλα. Φύλλον πολυτέλειδον, μὲ χρωματιστὰς εἰκόνας καὶ μὲ καλλιτεχνικὸν ἐξώφυλλον, σάν τοῦ «Κόσμου» τῆς Σμύρνης, εἶνε πρᾶγμα ἀδύνατον μὲ τὴν συνδρομὴν ποῦ ἔχω τώρα. Νὰ τὴν ἀυξήσω; Τὰ περισσότερα παιδιὰ δὲν θὰ ἤμποροῦν νὰ πληρώσων. Μὴν βλέπῃς τὸν «Κόσμον» καὶ ἄλλα πολυτέλη περιουσιακά. Αὐτὰ εἶνε διὰ μεγάλους ποῦ πληρώσων καλά. Ἐνας μόνον τρόπος ὑπάρχει διὰ τὴν «Διαπλάσιν», ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε εὐθυνη: ἡ ἀξίτης τῆς κυκλοφορίας εἰς τὸ διπλάσιον. Κάμετέ μου ὅλοι σας ἀπὸ ἕνα συνδρομητὴν, καὶ νὰ ἰδῆτε πρᾶγματα καὶ θαύματα!

Ροδοπαῖε Ἑλληνοῦσαι, τὸ γραμματάκι σου μὲ κατεγοήτευσεν. Ὅταν εἶδα μάλιστα ὅτι μὲ αγαπήεις τόσο, ὥστε μολὶς λαμβάνεις τὸ φύλλον, τὸ φιλεῖς, μὴν τὰ ρωτᾷς!... Σ' εὐχα-

ριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας. Ἐπίμενε καὶ κατὰ τὰ ἐπιτόχηξ. Τὸ ξεσπαθώμα θέλει ἐπιμονήν.

Νὰ ὁ Περαεὺς. Εἶπεν εἰς τρεῖς-τέσσαρας φίλους του, ὅτι θέρχισι εἰς τὴν «Διαπλάσιν» ὁ «Δὸν Κιγώτης» καὶ ὅλοι τοῦ εἶπαν: «Ἀπὸ τὸ Σάββατο θὰ τὴν παίρνω!» Δέν σας τὸ ἔλεγα; Ὅλοι πρέπει νὰ πληροφορησῆτε τοὺς φίλους σας, ὅτι παρουσιάζεται ἡ εὐκαιρία νὰ ποκτήσων τὸν «Δὸν Κιγώτην» μὲ δέκα λεπτὰ καθε Σάββατον. Καὶ νὰ ἰδῆτε ὅτι πολλοὶ θὰ θελήσων ἔπειτα νὰ γίνων συνδρομηταὶ ἢ ἀγορασταὶ σας, καὶ νὰ ξεσπαθώσετε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε.

Μοῦ ἄρσεε πολὺ, Σωφραζέττα, ἡ δικαιολογία ἐκείνης ποῦ τὴν ἐπιασε εἰς τὸν Διαγωνισμόν μὲ τὸ βιβλίον ἀνοικτόν, νάντιγραφή μὲ ὄλην τὴν τὴν ἡσχίαν: «Δέν τάντέγραφα λέει ὅλα, ἀλλὰ εἶχα τὸ βιβλίον κ' ἔλεπα ὅτι δὲν ἤξευσα». Νὰ Παιδικὸ Πνεῦμα μὴ φορᾷ!

Πολὺ ἄδικα τὰ παρὰπὸν σου, Ἐδελβαίς, διότι ἂν δὲν ἀπήνησαι εἰς πολλὰς ἐπιστολάς σου ἐκτενώξ, αὐτὸ ἦτο ἀπλήρ συμπτωσις: ἤργοντο στὰ χέρια μου, ὅταν ὁ διαθέσιμος τόπος τῆς ἀλληλογραφίας ἦτο πιασμένος μὲ ἀπαντήσεις ἄλλων, ἐπίσης κατὰ συμπτωσιν προηγούμενων, καὶ ὅχι, ὅπως λέγεις, προτιμωμένων. Ὅ περὶ οὗ ἐρωτᾷς ἀπεγοήρσεν, ἀφίσις διάδογον τὸν ἀδελφόν σου. Ἐλυπήθην πολὺ διὰ τὸ δυστύχημα τῆς φίλης σου, ἀλλὰ δὲν τὸ ἀναγγέλλω, ἂν δὲν μοῦ τὸ γραφῆ ἢ ἰδῆ.

Δούμισσα τοῦ Δάντου, ἡ ἀναπόδοσις ἔγειν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς προτάσεως. Φάρμακον κατὰ τὰς τεμπελιάς δὲν εἰξέσωξ. Ἐρωτῆσε τὴν Ἐξόριστον Ἀντίδα νὰ σοῦ πῆ πῶς δὲν τεμπελιάζει ποτέ.

Ἐγὼ, Δὸν Κολοκῆθα Πάτερσ, γράφεις τόσο ὥραια καὶ εἰσαι μολὶς δέκα ἐτῶν; Ἐγὼ εἶ! Ἐυχαριστῶ πολὺ ἐκείνους ποῦ σὲ προέτρειαν νὰ ἐπέλθῃς εἰς τὸν κύκλον μας.—Τὰ ἴδια ἀπαντῶ καὶ εἰς σέ, Ἑλληνοῦσαι, ποῦ εἰσαι ἐπίσης δέκα ἐτῶν «ὀλίγον πονηρὸς καὶ ἀτακτούτσικος». Ἄ, δὲν τὸ πιστεύω...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγρηγόριται: Ποιήματα τοῦ Κύματος.—«Ἄδεις» τῆς Δουμισσῆς τοῦ Δάντου.—«Ἀπὸ τὴν ζωὴν μου» τῆς Μονώσεως.—Μῦθος τοῦ Χάνος.—«Τζαμί» καὶ «Ἀνοίξεις» τοῦ Τέλλου Ἄγρα.—«Ἀράχνη» τῆς Βάρρας τοῦ Κανάρη.—«Ἐντυπώσεις» τῆς Υἱέλης Στοιγῆς.—«Ἀνέκδοτα, ἱστορικὰ καὶ ἄλλα, Παίγνια, Π. Πνεύματα κτλ. διαφόρων.

Ἀπορηρίπτονται: «Πειρατικὴ Χερσόνησος» (ἀτελεῖς).—«Μεσόνυχον» καὶ «Νυκτιὰ» (ἀτελεῖς στίχοι).—«Ὁ Μυλωνᾶς» (τὸ ἐδημοσίευσσε καὶ ἄλλοτε).—«Ζητιὰνα (καλὴ ἐκτέλεσις, ἀκατάλληλον θέμα).—«Φιλανθρωπία» καὶ «Δόξα» (ἡ αὐτὴ τὴ γλώσσα δὲν γίνονται ποιήματα).—«Ἡ αὐγὴ» (κοινὸν καὶ χωρὶς χάριν).—«Ψεῦδος καταγέλαστον» (γνωστότατον).—«Ἡ τύχη μου» (πολὺ ἀπαισιόδοξον, ἐπομένως ἀντιπαιδαγωγικόν).—«Μία σελὶς τοῦ Εὐαγγελίου» (τόσον ἐκτενὲς καὶ ἀκολουθεῖ).—«Τὸ μνημα καὶ τὸ τριανταφυλλάκι» (ὑπάρχουν πολὺ ὠραιότερα μεταφράσεις τοῦ ἰδίου ποιήματος).—«Φτωχοῦ ψυγῆ» (τί νόημα ἔχει αὐτό; τί θὰ διδάχθῶν τὰ παιδιὰ;)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

{Ὅδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1912. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρα, καὶ ὅσα ἀπὸ β. εἰς κοίττωι.

Νέα ψευδώνυμα: Δὸν Κολοκῆθα Πάτερσ, α. Ἑλληνοῦσαι, α. (ΘΑ), Τραλλιανός, α.

Ἀνανοῦσις ψευδωνύμων: Κοσμοκράτωρ, α. Ἐδελβαίς, κ. Κυκλαμιά, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξων: ἡ Σωφραζέττα (0) μὲ Σιλβίαν, Λούκισσαν τοῦ Δάντου, Δάφνης Στέφανου, Ἀύραν τοῦ Φεραίου, Ἀηλιμισμένην Κόρην.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Ἀφροδίτῆν τῶν Μεδίκων (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπαθώμα.) Φυσιολόγισσα (ἔστειλα.) Πολύμηνα τοῦ Βυζαντίου (νὰ τὰ ἐκατοστήρησι!) Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου (καὶ ὅμως στέλλονται τακτικώτατα, ἀπὸ τὴν παραμονὴν μάλιστα τῆς ἐκδόσεως: ἂν ἄργῶν, βεβαίως πταίει τὸ ταχυδρομειόν.) Συριανὸν Πολιμοῖτον (ὄχι, τὰ ψευδώνυμα δὲν τὰ λέγω ποτέ: Μαγεμένο Ἀκρογιαλὶ (ἔστειλα.) Ἡχώ τῶν Ἀκροκεραυνίων (τετραδίον καὶ λυσόγχατα ἐλήφθησαν.) Κραυγὴ Νίκης (περαστικά: ἡ νέα σου φίλη ὄμως σ' ἐγέλασε, διότι δὲν ἦτο ἡ Γλυκεία Ἑλλάς,!) Μελοχοροῖν Ἑλληνοπούλαν (δὲν περὶαίξει ἀφοῦ εἶγες τόσα ἀγοιλιάξ.) Μαγεμένο Φοῦλι (φυσικά, δὲν περιμένει κανεὶς βραβεῖον ἀπὸ τὴν πρώτην φορὰν: σιγά—σιγά συνεθίζει καὶ ἀναδαίνει!) Χάνονα (ἡ χαρὰ μου θὰ εἶνε ὅταν μάθω ὅτι ἀπελύθῃς μὲ ἄριστα, καὶ δὲν περὶαίξει, ἂς μὴ μοῦ γράφῃς καὶ τόσον συγγά.) Ἀύραν τοῦ Φεραίου (ἐλήφθησαν ἡ δικαιολογία σου κολακευτικώτατα, ὄχι, τὰ γραμματόσημα δὲν τρέχουν κανένα κίνδυνον.)

Ἡ Νῆσος (ἔστειλα, εὐχαριστῶ.) Περιστερῶν σου Νῆσος (τετραδία σου ἔστειλα, τώρα εἰσέρεις τί πρέπει νὰ κάμῃς.) Ἡρωίδα τοῦ 21 (ἐλήφθησαν ὅλα, ἔχει καλῶς;) Γλυκὸ Χαμόγελο (ἔστειλα.) Ἐσπερον (ἀσμαντὰ λάθη καὶ δὲν θὰ σοῦ λογαριασθῶν.) Σανθὸ Ἑλληνοπούλο (ἀπαντῶ πάντοτε εἰς τὸ ψευδώνυμον ποῦ βλέπω γραμμένο παρὰ τὴν ὑπογραφήν.) Ὀδυσσεὶς Ἀνδροῦτσῶν (ἔστειλα κ' εὐχαρισ

